

Nieuwsbrief VEAN ERF Updates

Nummer 5, 2026

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2026:251](#) 26-03-2026

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2026:278](#) 20-03-2026

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:468](#) 31-03-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2030](#) 31-03-2026

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:926](#) 31-03-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:1881](#) 24-03-2026

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:504](#) 17-03-2026

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:604](#) 10-03-2026

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:503](#) 03-03-2026

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:389](#) 17-02-2026

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2957](#) 09-12-2025

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:2211](#) 01-04-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:2667](#) 27-03-2026

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:1951](#) 27-03-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:7085](#) 25-03-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:6622](#) 25-03-2026

- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:2394](#) 25-03-2026
- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:2391](#) 25-03-2026
- [Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:2629](#) 23-03-2026
- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:2994](#) 20-03-2026
- [Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:5875](#) 18-03-2026
- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:2449](#) 18-03-2026
- [Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:6019](#) 18-03-2026
- [Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:2216](#) 18-03-2026
- [Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:1711](#) 18-03-2026
- [Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:2263](#) 18-03-2026
- [Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:1712](#) 18-03-2026
- [Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:3584](#) 17-03-2026
- [Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:2149](#) 11-03-2026
- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:2117](#) 11-03-2026
- [Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:2488](#) 09-03-2026
- [Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:2456](#) 09-03-2026
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:1365](#) 04-03-2026
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:1235](#) 04-03-2026
- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:2389](#) 04-03-2026
- [Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:2384](#) 04-03-2026
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:1368](#) 25-02-2026
- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:2268](#) 19-02-2026
- [Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:5687](#) 18-02-2026
- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:1610](#) 18-02-2026
- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:1551](#) 21-01-2026
- [Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:15730](#) 31-12-2025
- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:11303](#) 11-12-2025

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:10510 24-10-2025

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:9016 09-10-2024

Antillen

Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2026:57 24-03-2026

Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGEABES:2026:9 18-03-2026

Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2026:46 17-03-2026

Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGEABES:2026:11 14-01-2026

Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2025:344 24-02-2025

RECHTSPRAAK

Rechtbank gaat in op gevolgen van ten onrechte gesuggereerde overeenstemming over uitstel conclusie en niet-gepasseerd concept, waarna partner bewijsopdracht krijgt met betrekking tot bestaan relatie bij overlijden.

Tijdens het huwelijk van erflater A met de in 2007 overleden C hebben zij gedaagden 1 en 2 geadopteerd. In 2006 is de toen 16 jaar oude gedaagde 2 bevallen van dochter B, over wie erflater en C gezamenlijk de voogdij hebben uitgeoefend. In 2008 is erflater gaan samenwonen met A. In hun in 2010 gesloten samenlevingsovereenkomst is bepaald dat de overeenkomst is ontbonden na het overlijden van een van hen alsmede als uit feitelijke omstandigheden blijkt dat de samenwoning is geëindigd. In zijn tegelijkertijd opgemaakt testament benoemt erflater zijn partner A tezamen met zijn kinderen/gedaagden 1 en 2 en kleinkind B tot zijn erfgenamen. A is tevens tot executeur/afwikkelingsbewindvoerder benoemd. Kleinkind B is altijd bij erflater blijven wonen en in 2015 is A mede tot voogd benoemd. Het grootste deel van het vermogen van erflater zit in BV E waarvan stichting D de aandelen administreert. In 2021 is A ontslagen als bestuurder van D. In juli 2021 heeft erflater een concepttestament laten opstellen waarin A niet meer voorkomt. Het concept is nimmer getekend en in 2021 is erflater overleden. A vordert een verklaring voor recht dat zij erfgenaam is van erflater en executeur/afwikkelingsbewindvoerder. De rechtbank gaat als eerste in op de vraag welke de gevolgen zijn van het feit dat de voormalig advocaat van gedaagden ten onrechte heeft gesuggereerd dat overeenstemming bestond over een uitstel voor het indienen van een conclusie van antwoord. Uit de daarover gevoerde tuchtrechtelijke zaak blijkt ook dat de conclusie van antwoord niet door de voormalig advocaat is geschreven. Dit alles betekent volgens de rechtbank niet dat de conclusie van antwoord tevens eis in reconventie helemaal buiten beschouwing moet worden gelaten. Vastgesteld wordt dat de conclusie van antwoord in ieder geval door een advocaat is ingediend en dat het bij een welwillende lezing ook voor A duidelijk had moeten zijn wat gedaagden 1 en 2 vinden (o.m. dat A geen rechten aan het testament kan ontlenen omdat zij vonden dat de relatie was verbroken). De rechtbank stelt vast dat dit A ook allemaal duidelijk was, want op al die punten heeft ze verweer gevoerd. A is naar het oordeel van de rechtbank door deze manier van procederen dan ook niet in haar belangen geschaad. Verder stelt de rechtbank vast dat er op het tijdstip dat gedaagden

antwoordden op de door A ingestelde eis, er geen bewindvoerder in functie was: namens het thans functionerende bewindvoerderskantoor is de benoeming tot bewindvoerder pas eind januari 2024 aanvaard. Verder vindt de rechtbank dat gedaagden 1 en 2 onvoldoende hebben aangevoerd om de nalatenschap volgens het concepttestament af te wikkelen. Anders dan A stelt, hebben gedaagden 1 en 2 niet zuiver aanvaard, omdat slechts die gedragingen die leiden tot benadeling van schuldeisers, een zuivere aanvaarding tot gevolg hebben. Daarvan is alleen sprake als een erfgenaam beschikkingshandelingen verricht door goederen van de nalatenschap te verkopen, te bezwaren of op andere wijze aan het verhaal van schuldeisers te onttrekken. Over de vraag of A erfgenaam is, overweegt de rechtbank dat zij moet bewijzen dat zij en erflater op het moment van zijn overlijden nog samenwoonden zoals omschreven in de samenlevingsovereenkomst. Naar het oordeel van de rechtbank is daar in ieder geval meer voor nodig dan het enkel ingeschreven staan op hetzelfde adres. A krijgt de opdracht dit te bewijzen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:1712

Zaaknummer: C/01/394865 / HA ZA 23-444

Rechters: F.E. Roll

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank wijst vordering tot afgifte/inzage in stukken nalatenschap door legitimaris af.

Eiseres en gedaagde zijn zussen en kinderen van hun in 2016 overleden moeder en in 2025 overleden vader. Naar aanleiding van het overlijden van moeder hebben partijen een krachtens overeenkomst niet-opeisbare vordering op vader. Op de vordering van gedaagde heeft vader in totaal € 38.000 afgelost. Gedaagde is enig erfgenaam van vader en eiseres heeft een beroep gedaan op haar legitieme portie. Eiseres vordert o.m. afgifte van en inzage in de stukken met betrekking tot de nalatenschap. Nadat de rechtbank de diverse relevante posten/stukken heeft besproken en tot de conclusie komt dat de informatie (inmiddels) is verstrekt of niet (meer) aanwezig is, wordt de vordering tot afgifte van stukken afgewezen

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:2263

Zaaknummer: C/15/373312

Rechters: W.S.J. Thijs

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Stiefdochter wordt niet toegelaten tot bewijs dat erflater haar ook na scheiding wilde laten erven.

Eiseres is de moeder van gedaagden 1 en 2. Gedaagden 1 en 2 zijn halfzussen want gedaagde 2 is geboren uit het in 2004 door scheiding geëindigde huwelijk tussen erflater en eiseres en gedaagde 1 is een dochter uit een eerder huwelijk van eisers. In geschil is de uitleg van het testament dat door de in 2024 overleden erflater is opgemaakt kort vóór zijn huwelijk met eiseres en waarin hij zijn aanstaande echtgenote, zijn kinderen en het kind van zijn aanstaande echtgenote tot erfgenamen heeft benoemd. Volgens eiseres was het de bedoeling van erflater dat zowel zij als haar dochter 1 alleen zouden meedelen in de nalatenschap als er op het moment van overlijden nog steeds een huwelijk was. Als er echter een echtscheiding zou komen, zou de nalatenschap uitsluitend voor dochter 2 zijn. Volgens dochter 1 moet het testament zo worden uitgelegd dat zij nog steeds erfgenaam is. De rechtbank stelt vast dat de erfstelling onduidelijk is, en legt deze vervolgens zo uit dat alleen dochter 2 erfgenaam is. Daartoe gaat de rechtbank in op het overgangsrecht en de werking van artikel 4:46 BW. De erfstelling ten gunste van eiseres is op grond van artikel 4:52 BW vervallen, maar dat artikel bepaalt niets over erfstellingen ten gunste van stiefkinderen. De rechtbank verwijst naar jurisprudentie van de Hoge Raad die naar oud recht in een zaak heeft geoordeeld dat een erfstelling ten gunste van 'de kinderen van mijn echtgenote' tot gevolg had dat de stiefkinderen geen erfgenaam waren. Naar het oordeel van de rechtbank heeft dochter 1 onvoldoende gesteld om tot het bewijs te kunnen worden toegelaten dat erflater heeft bedoeld dat zij zou erven. Zo heeft zij niet concreet aangegeven waaruit zou moeten blijken dat erflater ten tijde van het opmaken van zijn testament de bedoeling heeft gehad dat zij ook na de echtscheiding nog erfgenaam zou zijn. Nog daargelaten dat er volgens de verklaringen sinds de echtscheiding niet of nauwelijks contact is geweest tussen erflater en dochter 1, is gesteld noch gebleken uit welke verklaringen of gedragingen van erflater dat zou moeten volgen. Dochter 1 staat in het testament niet met naam genoemd. Zij wordt daarin alleen aangeduid als 'het kind van mijn aanstaande echtgenote', waarmee eiseres in die hoedanigheid steeds als schakel fungeerde voor de benoeming van dochter 1 tot erfgenaam van erflater. Er is geen enkele aanwijzing dat erflater bedoeld heeft dochter 1 een eigen positie als erfgenaam te geven. Dat er jarenlang sprake is geweest van een gezinsverband en dat erflater met het oog

daarop in zijn testament voor die situatie, te weten het bestaan van dat gezinsverband, bewust is afgeweken van de wettelijke erfopvolging maakt dit niet anders. Het is begrijpelijk dat dochter 1 zich niet kan voorstellen dat het de wens van erflater was dat zij geen erfgenaam meer zou zijn in geval van echtscheiding, maar dat is niet voldoende om tot bewijs te worden toegelaten.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:1711

Zaaknummer: C/01/405254 / HA ZA 24-369

Rechters: Janssen, A.A.M. A.A.M. Janssen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank acht voldoende onderbouwd dat relatie tussen erflater en eiseres was verbroken, zodat beschikkingen ten gunste van haar zijn vervallen.

De in 2024 overleden erflater heeft van 2008 tot medio 2020 met eiseres samengewoond, waarvan vanaf 2016 in hun gezamenlijke koopwoning. In 2016 hebben erflater en eiseres een samenlevingsovereenkomst opgesteld en heeft erflater eiseres tot enig erfgename benoemd en aan zijn kinderen (gedaagden 1 en 2 alsmede twee van hun halfbroers) een bedrag gelegateerd. De beschikkingen ten gunste van eiseres vervallen als de samenwoning op het tijdstip van overlijden is verbroken. Erflater huurde vanaf juni 2020 een woning; vanaf dat tijdstip wonen hij en eiseres apart van elkaar. Op 8 maart 2024 heeft erflater zich officieel laten inschrijven op dat adres. Vanaf dat moment was hij geen fiscaal partner meer van eiseres. Eiseres vordert een verklaring voor recht dat zij enig erfgename is van erflater. Zowel eiseres als gedaagden 1 en 2 hebben diverse verklaringen van familie/vrienden en whatsapp-berichten overgelegd ter onderbouwing van de stelling dat de relatie niet resp. wel was verbroken. De rechtbank is van oordeel dat gedaagden met de door hen overgelegde berichten en verklaringen voldoende hebben onderbouwd dat de relatie was verbroken. Zijn vrienden hebben verklaard dat erflater hen in 2019 en 2020 heeft laten weten dat zijn relatie met eiseres voorbij was en dat zij hun leven gescheiden zouden voortzetten. Verder hebben zij verklaard dat erflater een warme liefdevolle relatie met X had. Als stel waren zij aanwezig bij belangrijke gebeurtenissen in de vriendenkring. Ook familieleden hebben verklaringen afgelegd over het verbreken van de relatie tussen erflater en eiseres. De verklaringen e.a. van eiseres zijn merendeels afkomstig van mensen die erflater niet of nauwelijks kenden. Het enkel noemen van liefkozende woorden (waarvan het merendeel van de zijde van eiseres afkomstig was) en foto's zijn onvoldoende om te oordelen dat er nog sprake was van een affectieve relatie en partnerschap. De rechtbank passeert het bewijsaanbod van eiseres en concludeert dat de beschikkingen ten gunste van haar zijn vervallen. De rechtbank geeft aan dat eiseres niet de bewindvoerder is ter zake van het door erflater ingestelde testamentair bewind, maar dat nu partijen geen aparte verklaring voor recht ten aanzien van het bewind hebben ingesteld, dit niet in de beslissing zal worden opgenomen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 04-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:2384

Zaaknummer: C/10/704469 HA ZA 25-642

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank acht aannemelijk dat het testament uit 1995 uitsluitend beoogde de toen bestaande situatie te regelen en niet mede de situatie na hertrouwen en de geboorte van een vierde kind.

Op het tijdstip van haar overlijden in 2022 was erflaatster gehuwd met gedaagde. Uit een eerder huwelijk van erflaatster zijn drie kinderen/eisers geboren. In een kort na haar scheiding in 1995 opgemaakt testament, heeft erflaatster haar drie zonen tot erfgenamen benoemd. Gedaagde en erflaatster zijn in september 1995 een affectieve relatie aangegaan. Uit die relatie is in 1996 X geboren. Erflaatster, gedaagde en X hebben jaren een gezin gevormd. In januari 2021 zijn erflaatster en gedaagde gehuwd in gemeenschap van goederen. Eisers hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard en X heeft een beroep gedaan op haar legitieme portie. Uit de verklaring van erfrecht van december 2022 blijkt dat eisers en X een volmacht hebben verleend aan gedaagde en dat die volmacht in oktober 2023 door een van de eisers en in januari 2024 ook namens de andere twee is ingetrokken. Eisers zijn van mening dat gedaagde heeft erkend dat het testament van erflaatster rechtsgeldig is, door medewerking te verlenen aan de verklaring van erfrecht en zich als volmachtgever op te werpen inzake de afwikkeling. Verder betwisten zij dat er sprake zou zijn van een niet rechtsgeldig testament of van een zodanige uitleg van het testament die ertoe zou leiden dat zij niet (enig) erfgenaam zouden zijn van de nalatenschap. Gedaagde stelt dat er sprake is van een vergeten testament, met als gevolg dat eisers op grond van artikel 4:46 BW geen rechten kunnen ontleen aan dit testament. Gedaagde geeft verder aan dat erflaatster bij herhaling, zowel in 2015 als in 2019, ontkennend heeft geantwoord op de vraag van de financieel adviseur of er testamenteën zijn opgesteld. Verder meent gedaagde dat als erflaatster het testament niet was vergeten, zij is vergeten haar testament te herroepen/wijzigen vanwege ingrijpende gewijzigde persoonlijke omstandigheden en verhoudingen. Ten tijde van haar overlijden waren de omstandigheden van erflaatster volstrekt anders dan ten tijde van het opstellen van het testament. Zo waren eisers in 1995 nog minderjarig en was erflaatster net gescheiden van de vader van eisers. Gedaagde voert aan dat ook wanneer een uiterste wilsbeschikking niet is herroepen, tot een andere uitleg van het testament kan worden gekomen. De rechtbank geeft aan dat de tekst van het testament taalkundig helder is, maar dat bij de uitleg van een testament in eerste instantie gelet moet worden op de verhoudingen die de uiterste wil kennelijk wenst te regelen en op de

omstandigheden waaronder het testament is gemaakt. Bovendien heeft de Hoge Raad in 2023 overwogen dat bij deze uitleg tevens acht mag worden geslagen op feiten en omstandigheden die zich ná het opmaken van de uiterste wilsbeschikking hebben voorgedaan, indien deze maken dat de feitelijke situatie niet langer aansluit bij hetgeen de erflater kennelijk heeft willen regelen. Volgens de Hoge Raad kan de uiterste wil dan zó worden uitgelegd dat de betreffende beschikking alleen gold voor de situatie die bestond voordat de bedoelde feiten en omstandigheden zich hadden voorgedaan. Toegepast op deze zaak betekent dit dat de omstandigheid dat erflaatster in haar testament van 1995 niet is vooruitgelopen op de latere wijziging in haar huwelijks- en gezinssituatie (de geboorte van nog een kind en hertrouwen) niet meebrengt dat die wijziging bij de uitleg van het testament geen rol kan spelen. De vraag of zich door de geboorte van X en het huwelijk met gedaagde, feiten en omstandigheden hebben voorgedaan waardoor de feitelijke verhoudingen niet langer aansluiten bij dat wat erflaatster kennelijk wilde regelen, beantwoordt de rechtbank aan de hand van de door partijen gegeven toelichting bevestigend. Het testament is opgemaakt in 1995, kort na de echtscheiding van erflaatster, in een periode waarin zij drie minderjarige kinderen had en niet gehuwd was. Nadien hebben zich ingrijpende wijzigingen voorgedaan in de persoonlijke en familierechtelijke verhoudingen van erflaatster, te weten: de geboorte van een vierde kind en het aangaan van een huwelijk met gedaagde, met wie zij al sinds september 1995 samenleefde. Deze omstandigheden zijn zodanig ingrijpend dat de feitelijke verhoudingen niet langer aansluiten bij hetgeen erflaatster in 1995 kennelijk wenste te regelen. De rechtbank acht het aannemelijk dat het testament uit 1995 uitsluitend beoogde de toen bestaande situatie te regelen en dat erflaatster met dit testament geen regeling heeft willen treffen voor de situatie waarin zij gehuwd zou zijn en een vierde kind zou hebben. De rechtbank oordeelt dat het testament van 1995 geen toepassing heeft op de situatie ten tijde van het overlijden van erflaatster, althans voor zover het afwijkt van hetgeen bij wettelijke erfopvolging zou gelden. Dit betekent dat het wettelijk versterferfrecht van toepassing is zodat gedaagde en alle vier de kinderen van erflaatster gezamenlijk erfgenaam zijn, ieder voor een gelijk deel. Op grond van artikel 4:13 BW is de wettelijke verdeling van toepassing.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 31-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:15730

Zaaknummer: C/10/702319 HA ZA 25-546

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank stelt legitieme portie en legitimaire massa vast en wijst gevorderde uitspraak over de inkorting(svolgorde) af.

Erflater was op het tijdstip van zijn overlijden in 2023 gehuwd met gedaagde (in conventie) 1, en uit dit huwelijk zijn twee zoons geboren: gedaagde (in conventie) 2 en eiser (in conventie). In zijn testament heeft erflater eiser uitgesloten als erfgenaam en aan hem gelegateerd een bedrag aan contanten groot gelijk aan de vordering die gedaagde 2 naar aanleiding van het overlijden op gedaagde 1 heeft verkregen. Gedaagde 1 heeft haar benoeming tot executeur/afwikkelingsbewindvoerder aanvaard en is mede in die hoedanigheid gedagvaard. Eiser heeft een beroep gedaan op zijn legitieme portie. Bij vonnis in incident (ERF 2025-0502) zijn moeder – in haar hoedanigheid van executeur-afwikkelingsbewindvoerder en als erfgenaam – en gedaagde 2 veroordeeld om (zo mogelijk met stukken onderbouwde) inlichtingen te verstrekken over de aard, omvang en tijdstippen van schenkingen, giften of tot begiftiging strekkende bevoordelingen door de erflater aan/van gedaagde in conventie 2 en voor zover nodig inkorting op aan gedaagde 2 gedane giften. Thans vordert eiser o.m. vaststelling van zijn legitieme portie en inkortingsvolgorde. Erflater heeft in zijn testament weliswaar de wettelijke verdeling buiten toepassing gesteld maar hij heeft moeder de last opgelegd om de nalatenschap te verdelen als ware er een wettelijke verdeling en inhoudelijk overeenkomend met de wettelijke verdeling. Naar het oordeel van de rechtbank betekent dit dat eiser in conventie ter zake van de legitieme slechts een vordering in geld heeft op moeder. Erflater heeft in zijn testament ook uitdrukkelijk bepaald dat eventuele ten laste van moeder komende vorderingen ter zake van de legitieme portie pas opeisbaar zijn nadat zij overleden is, dan wel in staat van faillissement is verklaard of surseance van betaling geniet of wanneer ten aanzien van haar de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen van toepassing is verklaard. Geen van deze omstandigheden doet zich hier voor. Dit betekent dat eiser in conventie geen vordering heeft op gedaagde in conventie 2 en dat zijn vordering op moeder op dit moment niet opeisbaar is. Wel heeft hij voldoende belang om te weten welke waarde zijn legitieme portie heeft. De rechtbank gaat in op omvang en samenstelling van de legitimaire massa. In dat kader komen o.m. diverse marktrechten aan bod en de vraag of met de waarde daarvan rekening moet worden gehouden bij de berekening van de legitieme portie (dit is volgens de rechtbank niet het geval) en diverse andere door eiser aan de orde gesteld

transacties/bevoordelingen. Naar het oordeel van de rechtbank is er geen sprake geweest van giften die bij de legitimaire massa moeten worden opgeteld. De legitieme portie wordt vastgesteld en de rechtbank oordeelt verder dat voor het opnemen van een bepaling tot welk bedrag deze schuld dient te worden voldaan uit het deel van de nalatenschap waarover erflater niet heeft beschikt (dan wel op de door erflater bepaalde volgorde van inkorting van de daarvoor vatbare giften) geen grond bestaat. Erflater heeft immers over zijn gehele nalatenschap beschikt en inkorting is hier niet aan de orde.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 21-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:1551

Zaaknummer: 44221

Rechters: R.A. Eskes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank stelt vast dat er geen sprake was van misbruik van omstandigheden of bedrog bij sluiten vaststellingsovereenkomst over nalatenschap.

Eiseres en gedaagde zijn de zuiver aanvaard hebbende erven van erflater. In september 2023 hebben eiseres en gedaagde, in het bijzijn van hun moeder (de ex-echtgenote van erflater), afspraken gemaakt over de afwikkeling van de nalatenschap van erflater. Omdat de afwikkeling van de nalatenschap ingewikkelder was dan partijen aanvankelijk dachten, is op enig moment op initiatief van gedaagde contact gezocht met bedrijf X. Op 11 januari 2024 heeft een overleg over de afwikkeling van de nalatenschap plaatsgevonden tussen partijen en een medewerkster van bedrijf X. Partijen hebben op die dag een ‘verklaring kwijting en decharge’ ondertekend. Partijen hebben vervolgens uitvoering gegeven aan die afspraken. Enkele weken later heeft eiseres aan gedaagde bericht dat zij niet meer kon instemmen met de verklaring omdat de verklaring/overeenkomst niet rechtsgeldig is. Eiseres vordert thans een verklaring voor recht dat de overeenkomst is vernietigd wegens bedrog en misbruik van omstandigheden. De rechtbank kwalificeert de overeenkomst als een vaststellingsovereenkomst. De rechtbank oordeelt dat eiseres onvoldoende heeft gesteld en onderbouwd dat er sprake is geweest van bedrog, zodat haar beroep niet slaagt. Voor wat betreft het misbruik van omstandigheden geeft de rechtbank aan dat zonder onderbouwing (die eiseres niet heeft gegeven) het niet waarschijnlijk is dat een professionele financiële dienstverlener zoals de medewerkster van X een partij onder druk zet bij het ondertekenen van een overeenkomst. Voor zover eiseres die druk toch gevoeld heeft, leidt dit bovendien nog niet tot misbruik van omstandigheden. Daarvoor is immers ook vereist dat gedaagde wist of had moeten begrijpen dat eiseres door die druk werd bewogen tot het sluiten van de overeenkomst en dat hij eiseres daarvan had moeten weerhouden. Niet gesteld of gebleken is dat gedaagde dat wist of had moeten weten. Dat geldt temeer nu uit de verklaring van de medewerkster juist blijkt dat beide partijen wensten dat er op een simpele en goedkope manier duidelijkheid zou komen over de afwikkeling van de nalatenschap en dat zij bij het sluiten van de overeenkomst accepteerden dat het in de overeenkomst opgenomen overzicht niet volledig was.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 04-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:2389

Zaaknummer: 44649

Rechters: M.M.K.J. Steketee

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De A-G concludeert in zaak waarin de legataris nakoming van legaat vordert en het hof dit afwijst omdat gedaagde volgens het hof niet heeft voldaan aan bevel ex artikel 22 lid 1 Rv en waarheids- en volledigheidsplicht heeft geschonden.

In de zaak van ERF 2025-0381 concludeert A-G De Bock in ECLI:NL:PHR:2026:278 over het door de erfgenaam ingestelde cassatieberoep tegen het oordeel van het hof dat de niet-naleving van een ex artikel 22 Rv gegeven bevel ertoe leidde dat het hof de enig erfgename veroordeelde tot betaling van het legaat. De zaak hangt samen met ECLI:NL:PHR:2026:277 tussen de erfgenaam en een andere legataris, de conclusies in beide zaken zijn inhoudelijk gelijk. De A-G concludeert tot verwerping van het beroep. Voor de beeldvorming een enkele passage uit de conclusie, en wel die over de gevolgen van het schenden van artikel 21 Rv. De A-G geeft aan dat uit de rechtspraak van de Hoge Raad valt af te leiden dat het de rechter vrijstaat om aan schending van artikel 21 Rv ambtshalve de gevolgen te verbinden die hij geraden acht, ook indien partijen daarover niet specifiek hebben gedebatteerd. Een verrassingsbeslissing kan dit niet opleveren, tenzij uit het processuele debat blijkt dat partijen met een dergelijke beslissing en de gevolgen daarvan geen rekening behoeften te houden. De beslissing of partijen aan de waarheids- en volledigheidsplicht hebben voldaan en de uitoefening van de bevoegdheid om aan een schending van bedoelde verplichting een sanctie te verbinden, berust op een aan de feitenrechter voorbehouden uitleg van de gedingstukken en op waarderingen van feitelijke aard die in cassatie niet op juistheid kunnen worden onderzocht. De gekozen sanctie dient in overeenstemming te zijn met de aard en ernst van de schending en de overige omstandigheden van het geval. De motivering moet voldoende inzicht geven in de aan het oordeel ten grondslag liggende gedachtegang om de beslissing zowel voor partijen als voor derden controleerbaar en aanvaardbaar te maken. Verschillende typen gevolgtrekkingen zijn denkbaar. Het oordeel van het hof om als gevolgtrekking te maken dat de vorderingen van de legataris dienen te worden toegewezen, moet worden begrepen in de context van de omstandigheid dat de erfgenaam zowel in de procedure bij de rechtbank als in de memorie van antwoord niet aan de waarheids- en volledigheidsplicht heeft voldaan, waarna het hof haar een bevel op grond van artikel 22 Rv heeft gegeven. Vervolgens heeft zij daaraan niet op toereikende wijze gevolg gegeven, waarmee wederom

sprake was van een schending van de waarheids- en volledigheidsplicht. Met andere woorden: het hof hééft de erfgenaam een tweede kans gegeven, maar daarvan is niet (op toereikende wijze) gebruikgemaakt. Tegen die achtergrond kan niet gezegd worden dat de gevolgtrekking die het hof heeft gemaakt disproportioneel is (voor zover de cassatierechter al zou kunnen treden in die bij uitstek aan de feitenrechter toekomende beoordeling).

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-03-2026

ECLI: ECLI:NL:PHR:2026:278

Zaaknummer: 25/02291

Rechters: R.H. de Bock

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gedaagde in conventie is niet-ontvankelijk in reconventionele vorderingen omdat niet-verschenen medegedaagde niet in het geding is geroepen en heeft geen belang bij ambtshalve in de gelegenheid stellen om dit alsnog te doen.

De vier eisers in conventie en gedaagde 1 in conventie (eiser in reconventie) en gedaagde 2 zijn de kinderen van erflater en erflaatster. Erflater is in 2021 overleden; hij had een OBV gemaakt, en erflaatster heeft de kinderen tot haar erfgenamen benoemd. De kern van het geschil betreft de afwikkeling en de verdeling van de nalatenschap van erflaatster. Eisers in conventie vorderen in conventie als wijze van verdeling van de nalatenschap dat de nalatenschapswoning verkocht wordt aan een derde en dat de inboedelgoederen verdeeld worden onder de erfgenamen en kleinkinderen conform een door hen overgelegde lijst. Voorts vorderen zij in dit kader een machtiging om de aangifte IB 2023 van erflaatster in te dienen, om twee facturen te betalen vanuit de ervenrekening en om het saldo van de ervenrekening gelijkelijk te verdelen onder de erfgenamen en deze bankrekening vervolgens op te zeggen. Gedaagde in conventie 2 is niet in de procedure verschenen. Tegen haar is verstek verleend. Gedaagde in conventie 1 is wel in de procedure verschenen en heeft een vordering in reconventie ingesteld en vordert in reconventie primair de benoeming van een boedelafwikkelaar, dan wel subsidiair de verdeling van de nalatenschap. Deze vorderingen in reconventie hebben aldus betrekking op de nalatenschap van erflaatster waartoe alle partijen gerechtigd zijn. Daarmee is sprake van een processueel ondeelbare rechtsverhouding, zodat deze vorderingen ingesteld moeten worden tegen alle partijen die bij deze rechtsverhouding betrokken zijn, op straffe van niet-ontvankelijkheid. Een vordering in reconventie kan echter als uitgangspunt slechts ingesteld worden tegen de eisende partij/eisers in conventie en niet ook tegen een medegedaagde. Bij een processueel ondeelbare rechtsverhouding geldt een uitzondering op deze regel. De reconventionele vordering kan dan ook worden ingesteld tegen de andere personen die bij de rechtsverhouding betrokken zijn. Gedaagde in conventie 2 is echter niet in de procedure verschenen en gedaagde in conventie 1 heeft verzuimd haar in het kader van zijn vordering in reconventie alsnog in het geding te roepen. De rechtbank stelt gedaagde in conventie 1 niet ambtshalve in de gelegenheid om de gedaagde in conventie 2 alsnog in de procedure te roepen. De reden hiervoor is dat de rechtbank gedaagde in conventie

1 ten aanzien van zijn vordering tot benoeming van een boedelafwikkelaar in het tussenvonnis voorafgaand aan de mondelinge behandeling reeds heeft voorgehouden dat hiervoor geen grondslag is aangedragen. Van een grondslag is evenmin gebleken en tijdens de mondelinge behandeling heeft diens advocaat erkend dat deze vordering niet toegewezen kan worden. Voor wat betreft de (subsidiar) gevorderde verdeling van de nalatenschap van erflaatster geldt dat het standpunt van gedaagde in conventie 1 over hoe er verdeeld zou moeten worden, bij de beoordeling van de vordering in conventie betrokken zal worden. Hiervoor is geen vordering in reconventie nodig. Voor beide vorderingen geldt derhalve dat gedaagde in conventie 1 geen belang heeft bij het alsnog in het geding roepen van gedaagde in conventie 2. Een en ander leidt ertoe dat gedaagde in conventie 1 niet-ontvankelijk wordt verklaard in zijn vorderingen. Vervolgens gaat de rechtbank in op de verdeling van de nalatenschap en veroordeelt gedaagden in conventie o.m. tot volledige medewerking aan de verkoop van de woning.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 18-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:1610

Zaaknummer: C/05/453028 / HZ ZA 25-162

Rechters: E. Schippers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In afwijking van artikel 3:181 lid 1 en 2 BW benoemt de kantonrechter zelf en zonder een verdelingsbevel een onzijdig persoon (art. 3:181 BW) en keurt vervolgens de verdeling goed (art. 3:182 BW).

In deze zaak zijn de feiten zoals die uit de uitspraak blijken niet volkomen helder. Wat wel duidelijk is, is dat de nalatenschap wordt vereffend en dat de vereffenaar een verzoek heeft ingediend, in eerste instantie waarschijnlijk tot goedkeuring van de verdeling. Naar aanleiding daarvan is de vereffenaar in de gelegenheid gesteld om zich uit te laten over de vraag of hij zijn verzoek handhaaft, waarbij hij dient toe te lichten waarom een machtiging volgens hem wél kan worden verleend, of dat hij het verzoek intrekt. Daarbij heeft de kantonrechter erop gewezen dat een (concept)akte van verdeling alleen kan worden goedgekeurd op grond van artikel 3:182 lid 2 BW als er een wettelijk vertegenwoordiger is namens de onbekende erfgenamen en dat die er (nog) niet blijkt te zijn in dit geval. Daarop heeft de vereffenaar zijn verzoek aangevuld en – op grond van artikel 3:181 BW – verzocht de benoeming van hemzelf tot onzijdig persoon. Daarbij heeft de vereffenaar ook een aangepaste conceptakte van verdeling gevoegd. De kantonrechter geeft de essentie en strekking van artikel 3:182 lid 2 BW weer. Een verzoek tot benoeming van een onzijdig persoon kan op grond van artikel 3:181 BW strikt genomen alleen kan plaatsvinden bij of na een door de rechter bevolen verdeling. De rechter die daartoe bevoegd is, is niet de kamer voor andere dan kantonzaken (de handelsrechter). De achtergrond van artikel 3:181 BW is dat een verdeling tot stand moet kunnen komen, ook als een deelgenoot niet meewerkt. Niemand kan immers verplicht worden in onverdeeldheid te blijven. Als een verdeling is overeengekomen, maar een deelgenoot weigert mee te werken aan de uitvoering van de verdeling, dan kan nakoming worden gevorderd. Artikel 3:181 BW is dan niet nodig. Als de verdeling niet is overeengekomen, dan biedt een nakomingsvordering geen soelaas. Aangezien de oorzaak van het ontbreken van overeenstemming in de regel in een verschil van inzicht tussen de deelgenoten is gelegen, ligt het voor de hand dat de rechter in die gevallen eerst de verdeling beveelt. Voor die gevallen biedt artikel 3:181 BW een oplossing. In dit geval is er echter geen sprake van een overeengekomen verdeling (de onbekende erfgenamen hebben immers niet ingestemd). Evenmin is sprake van een weigerachtige deelgenoot. De verdeling kan alleen niet tot stand komen, omdat er sprake is van onbekende erfgenamen. Het strikt vasthouden aan de

letter van de wet, inhoudende dat eerst een verdeling bevolen moet worden, zou voorbijschieten aan het doel van diezelfde wet. Het vorderen van een verdelingsbevel, waarbij de handelsrechter een onzijdig persoon kan benoemen, zou meer proceskosten met zich meebrengen dan het bedrag dat de onbekende erfgenamen toekomt. Ervan uitgaande dat de onbekende erfgenamen niet in de procedure verschijnen en in de proceskosten worden veroordeeld, zou er niets overblijven om te consigneren. Het strikt volgen van de route die artikel 3:181 BW voorschrijft, zou dus uiteindelijk ook niet in het belang van de onbekende erfgenamen zijn. Daarbij geeft de kantonrechter aan oog te hebben voor het pleidooi bij de Minister van Justitie en Veiligheid vanuit de rechterlijke macht, de advocatuur en het notariaat om te komen tot vereenvoudiging en verbetering van het procesrecht in erfrechtzaken. Een laagdrempelige toegang tot de kantonrechter heeft de voorkeur. Ook in zaken zoals de onderhavige, waarin de vereffenaar eerst de verdeling van de nalatenschap door de rechter moet laten vaststellen voordat hij het erfdeel van erfgenamen die de erfenis verwerpen of van onvindbare erfgenamen in de consignatiekas stort. In dit soort zaken gaat het immers slechts om het (relatief eenvoudige) vaststellen van het bedrag dat ieder van de erfgenamen na de voltooide vereffening toekomt. De conclusie is dan ook dat de kantonrechter zelf een onzijdig persoon benoemt, te weten de vereffenaar. De belangen van de onbekende erfgenamen zijn gewaarborgd door de toets van de kantonrechter in het kader van de goedkeuring van de akte van verdeling als bedoeld in artikel 3:183 lid 2 BW. Ook wordt de gevraagde goedkeuring van de verdeling verleend. De kantonrechter heeft kennisgenomen van de conceptakte en er zijn geen feiten of omstandigheden die zich daartegen verzetten.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:2629

Zaaknummer: 12112242 \ EZ VERZ 26-59

Rechters: T. Dohmen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank gaat in op de verdeling van erflaters nalatenschap tussen kinderen en tweede echtgenote en de gevolgen van de door zijn eerste echtgenote gemaakte OBV in combinatie met een tweetrapmaking.

Partijen in deze zaak zijn A (eiseres in conventie en erfgenaam, bezwaarde en executeur in erflaters nalatenschap) en B en C (gedaagden in conventie en erfgenaam, schuldeiser en verwachter in de nalatenschap van erflaatster en tevens als schuldeiser en verwachter in de nalatenschap van erflater). B en C zijn de kinderen van erflater en erflaatster. In 1990 hebben erflaatster en erflater krachtens een schenking op papier een rentedragende schuld aan B en C gekregen. Erflaatster is in 1990 overleden. Krachtens de OBV kregen B en C een vordering op erflater die opeisbaar is bij zijn overlijden en hertrouwen in gemeenschap van goederen. In het testament van erflaatster is onder meer bepaald dat al hetgeen bij overlijden van erflater nog onvervreemd en onverteerd over is van hetgeen hij verkreeg uit de nalatenschap van erflaatster, zal worden uitgekeerd aan B en C. Bij in 1991 gepasseerde notariële akte is de omvang daarvan vastgesteld op circa f. 45.000. Erflater kreeg een relatie met A en A is in de woning gaan wonen. Na in 1999 onder huwelijkse voorwaarden met elkaar te getrouwd zijn de voorwaarden in 2006 omgezet in een gemeenschap van goederen. In 2024 heeft B in een procedure betaling gevorderd van de overbedelingsvordering van € 19.865,13. In juli 2024 heeft erflater dit bedrag betaald aan B. Nadat erflater is overleden heeft de kantonrechter vonnis gewezen waarin onder meer is beslist dat erflater de overbedelingsvordering moest betalen aan B. In zijn testament had erflater een tweetrapslegaat opgenomen waarin is bepaald dat aan A wordt toegekend een bedrag gelijk aan de waarde van de nalatenschap onder ontbindende voorwaarde en aan B en C. Verder is A benoemd tot enig erfgenaam en executeur en zij heeft haar benoeming tot executeur aanvaard en de nalatenschap beneficiair aanvaard. In juli 2024 hebben B en C aanspraak gemaakt op betaling aan C van de hoofdsom met de testamentaire rente van 6% per jaar en aan B van de testamentaire rente. Nadat A in 2025 een hypothecaire geldlening heeft afgesloten, heeft zij aan B circa € 41.000 en aan C circa € 60.00 betaald. A heeft een boedelbeschrijving opgesteld en woont thans nog in de woning. Kort en goed vordert A dat de vordering van B en C conform de boedelbeschrijving wordt vastgesteld evenals een verklaring voor recht dat B en C uit hoofde van de nalatenschap van erflaatster en uit hoofde van de schenking op papier niets meer te vorderen hebben van de nalatenschap van

erflaatster, van de nalatenschap van erflater, van A en/of van de ontbonden huwelijksgemeenschap. In reconventie vorderen B en C o.m. levering aan ieder van hen van een vierde onverdeeld aandeel in de woning en verdeling van de woning door middel van verkoop ervan aan een derde waarna B en C ieder een vierde deel van de verkoopopbrengst zullen ontvangen en een verklaring voor recht dat A 100% draagplichtig is voor de op de woning rustende hypothecaire geldleningen en A te veroordelen uiterlijk op het moment dat deze onroerende zaak bij de notaris wordt geleverd deze hypothecaire geldleningen af te lossen. De rechtbank komt tot de conclusie dat B en C recht hebben op de bedoelde wettelijke rente en dat de woning moet worden verdeeld en B en C recht hebben op een deel van de verkoopopbrengst. De overige vorderingen over en weer worden afgewezen. De rechtbank gaat voorbij aan het betoog dat A niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat zij niet als vereffenaar optreedt. In dit geval zijn alle belanghebbenden verschenen, en staat alleen de hoedanigheid van A ter discussie. Het is niet vereist dat in de dagvaarding steeds uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van de hoedanigheid van een procespartij. Voor zover het vorderingen door en tegen A als vereffenaar of executeur betreft, zijn er in deze zaak geen wezenlijke verschillen tussen de taken als vereffenaar of executeur. Het gaat immers om de boedelbeschrijving van de nalatenschap van erflater. Het opstellen daarvan is zowel een taak van de executeur (art. 4:146 lid 2 BW) als van de vereffenaar (art. 4:211 lid 3 BW). De rechtbank zal er hierna van uitgaan dat A in deze zaak mede als vereffenaar optreedt. B en C worden daarmee niet benadeeld. De rechtbank overweegt dat de overbedelingsvordering verhoogd met de testamentaire rente opeisbaar is vanaf het moment dat de schuldenaar in verzuim is. Vanaf dat moment is wettelijke rente verschuldigd over het bedrag van de hoofdsom en de testamentaire rente. Anders dan C stelt, is geen uiterste dag van betaling afgesproken (in de zin van art. 6:83 sub a BW). In het testament van erflaatster is namelijk alleen opgenomen wanneer de overbedelingsvordering en de rente opeisbaar worden (i.c. 2006, het opheffen van de huwelijkse voorwaarden), maar niet wanneer deze moet worden betaald. In beginsel is dus pas wettelijke rente verschuldigd na ingebrekestelling en na afloop van de in de ingebrekestelling bepaalde termijn (art. 6:82 BW). Wel geldt, zoals A terecht aanvoert, dat de wettelijke rente en testamentaire rente niet allebei naast elkaar verschuldigd zijn (zoals B en C lijken te stellen). De wettelijke rente vervangt vanaf de datum van verzuim de testamentaire rente. De vordering van B en C uit hoofde van de schenking is volgens de rechtbank verjaard. In de akte was geen termijn voor terugbetaling opgenomen en was overeengekomen dat de vorderingen direct opeisbaar waren zodra er sprake was van verzuim. Doordat nimmer rente is betaald was de vordering een jaar na het tekenen opeisbaar. De vordering is verjaard vijf jaar daarna (24 mei 1996). Bovendien was geen looptijd voor de geldlening afgesproken, maar was overeengekomen dat de overeenkomst kon worden opgezegd met een opzegtermijn van drie maanden. Ook de verjaringstermijn van twintig jaar nadat de vordering na opzegging had

kunnen worden opgeëist is inmiddels verstreken (art. 3:307 lid 2 BW). De rechtbank volgt B en C niet in hun betoog dat de verlengingsgrond die geldt tussen echtgenoten (art. 3:321 lid 1 sub a BW) (naar analogie) moet worden toegepast tussen ouder en kind. B en C stellen verder dat als er sprake is van verjaring, de overbedelingsvordering ontstaan bij het overlijden van erflaatster opnieuw moet worden vastgesteld waarbij rekening wordt gehouden met het feit dat de vordering is verjaard. Naar het oordeel van de rechtbank is dat niet juist, omdat van verjaring van de vordering destijds geen sprake was. De betreffende schuld is destijds terecht in de boedelbeschrijving van de nalatenschap van erflaatster opgenomen. De rechtbank ziet dus geen aanleiding om met terugwerkende kracht de overbedelingsvordering die destijds is vastgesteld (en inmiddels ook is betaald) opnieuw vast te stellen. Partijen verschillen verder van mening over de gevolgen van wat de rechtbank kwalificeert als een tweetrapsbepaling in erflaatsters testament. Omdat sprake is van een making als bedoeld in artikel 4:141 BW geldt – anders dan A betoogt – de 30-jaarstermijn niet. Onderdeel van het bezwaarde vermogen waren naar het oordeel van de rechtbank ook de overbedelingsschulden aan B en C (inclusief testamentaire rente). B, C en erflater waren namelijk ieder voor een derde erfgenaam van erflaatster. Aan (erflater) werd als gevolg van de ouderlijke boedelverdeling weliswaar toebedeeld alle goederen en schulden uit de nalatenschap, maar hij werd daarmee ook verplicht om de overbedelingsschulden (inclusief testamentaire rente) te voldoen. Hij ontving dus alle goederen van de nalatenschap, maar ook twee schulden ter grootte van in totaal twee derde van het saldo van de nalatenschap. Per saldo ontving hij dus een derde van de nalatenschap. Bij bepaling van het bezwaarde vermogen dat resteert van hetgeen erflater uit de nalatenschap heeft ontvangen, moet dus rekening worden gehouden met het feit dat de overbedelingsschulden inclusief rente onderdeel waren van het bezwaarde vermogen. Anders zouden B en C meer dan de hele nalatenschap van erflaatster ontvangen, namelijk de overbedelingsvorderingen plus de hele nalatenschap die aan erflater is toebedeeld. Erflater heeft nooit administratie bijgehouden over de omvang en het verloop van het bezwaarde vermogen, terwijl hij daar wel toe verplicht was. Naar het oordeel van de rechtbank is de consequentie daarvan echter niet dat al het vermogen van erflater bij zijn overlijden moet worden aangemerkt als bezwaard vermogen waar B en C recht op hebben, zoals zij lijken te betogen. Dat is namelijk niet in lijn met de hiervoor geschetste uitgangspunten, en dat is gezien het tijdsverloop ook niet realistisch. Dit betekent volgens de rechtbank o.m. dat de woning wel tot het bezwaarde vermogen behoort, maar de inboedel – gezien de relatief geringe waarde en het verloop van 30 jaar – niet; de oorspronkelijke inboedel is vervreemd en verteerd naar de rechtbank veronderstelt. Zaken die niet zijn opgenomen in de boedelbeschrijving van de nalatenschap van erflaatster (waaronder de door B en C gestelde sieraden en schilderijen), behoren niet tot het bezwaarde vermogen. De vordering tot afgifte van deze goederen, of vergoeding van de waarde daarvan, wijst de rechtbank af. In de

boedelbeschrijving van de nalatenschap van erflaatster is een aantal rekeningen en effecten en aan aantal schulden opgenomen. Als uitgangspunt geldt dat de helft van (het saldo van) de resterende baten en schulden behoort tot het bezwaarde vermogen. De vraag is dus in hoeverre deze baten en schulden nog bestonden bij het overlijden van erflater. Een van de genoemde schulden betreft de schuld aan B en C uit hoofde van de schenking op papier (inclusief rente). Deze vorderingen zijn verjaard en de betreffende schulden zijn daarom geen onderdeel meer van het bezwaarde vermogen. Deze schulden laat de rechtbank buiten beschouwing. De andere schulden die zijn genoemd in de boedelbeschrijving van de nalatenschap van erflaatster zijn, zo begrijpt de rechtbank, inmiddels afgelost. De aflossing van schulden die tot het bezwaarde vermogen behoorden, hebben naar het oordeel van de rechtbank in beginsel plaatsgevonden met de baten die tot het bezwaarde vermogen behoorden. Ter zake van de door A afgesloten hypothecaire lening oordeelt de rechtbank dat A in privé een nieuwe schuld is aangegaan om een tot het bezwaarde vermogen behorende schuld (de overbedelingsschulden) voor een deel van € 70.871,66 te voldoen. Voor dat deel heeft A een vordering op het bezwaarde vermogen die voor rekening van B en C komt. De hypothecaire geldlening blijft vervolgens wel voor rekening van A. Vervolgens gaat de rechtbank in op de verdeling van de woning en bepaalt dat A de gelegenheid krijgt om deze over te nemen. Als zij dit niet doet, dient de woning aan een derde te worden verkocht.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:5687

Zaaknummer: C/09/687565 / HA ZA 25-56

Rechters: R.C. Hartendorp

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erven krijgen machtiging tot verkoop van woning/enige tot nalatenschappen behorende bestanddeel.

Inzake de verdeling van een tweetal nalatenschappen vorderen een aantal erven om hen te machtigen het tot de nalatenschappen behorende vastgoed te verkopen. De efficiëntste en minst kostbare scheiding en deling van de onderhavige nalatenschappen is onmiddellijke verkoop van het enige vermogensbestanddeel in deze nalatenschappen, zeker nu er zich een financieel draagkrachtige koper (mede-eiser) heeft gemeld. Er is immers maar één vermogensbestanddeel in de onderhavige nalatenschappen, namelijk het genoemde vastgoed te Saba. Bij verkoop zal koper/mede-eiser de koopprijs bij de notaris storten ter afhandeling van de onderhavige scheiding en deling. De andere erven/gedaagden refereren zich aan het oordeel van het Gerecht. Mede gelet op het door gedaagden ingenomen standpunt is naar het oordeel van het Gerecht voldoende aangevoerd en onderbouwd om de vordering toe te wijzen.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEABES:2026:9

Zaaknummer: SAB202500033

Rechters: L.J. Saarloos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Door erflater in vaststellingsovereenkomst schuldig erkend bedrag was pas opeisbaar bij diens overlijden en is nog niet verjaard.

Zie ERF 2024-0222 voor de uitspraak in eerste aanleg in deze zaak. De in 2018 overleden A was gehuwd met gedaagde/B en liet twee kinderen X en Y achter uit een eerder huwelijk. Eiser Z is de zoon van Y en kleinzoon van erflater. A heeft in 2002 in een onderhands stuk vastgelegd dat hij een bij zijn overlijden opeisbare rentedragende schuld ad € 500.000 had aan zijn in 2021 overleden broer Q, en in 2007 zijn daarover nadere afspraken gemaakt. De rechtbank oordeelde dat er onvoldoende aanwijzingen zijn om te twijfelen aan het bestaan van de vordering, gelet op de handgeschreven verklaringen van A en Q en de toelichting daarop van Z. Ook is ter zake geen sprake van een wilsgebrek. De vordering is volgens de rechtbank niet verjaard. Omdat in het testament van A is bepaald dat de wettelijke verdeling van toepassing is, gelden artikel 4:13 en 4:14 BW. Dit betekent dat, nu B de erfenis zuiver heeft aanvaard, zij persoonlijk en als erfgenaam aansprakelijk is voor de schuld. De rechtbank oordeelt dat B totaal circa € 643.000 aan Z moet voldoen en dat deze uitkomst niet naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Thans geeft het hof aan dat geen van partijen de geldigheid van de afspraak tussen erflater en zijn broer in 2002 betwist en dat het de gemaakte afspraak beschouwt als een vaststellingsovereenkomst, en dat voor de vordering tot nakoming ex artikel 3:307 lid 1 BW de verjaringstermijn van vijf jaar geldt zodat deze in 2007 zou verjaren. Kort voor het verstrijken van die termijn – in de nader gemaakte afspraak – is echter vastgelegd dat Q zijn vordering niet zou opeisen zolang A leefde. Eerst wanneer na het overlijden van A zou blijken dat hij niet tijdens zijn leven of bij testament een bedrag van € 400.000 aan het WPF had geschonken (te betalen binnen een jaar na zijn overlijden), was de vordering van Q opeisbaar. Dit betekent dat verjaring nog loopt op de datum van erflaters overlijden en deze nog niet is verstreken. Het hof volgt de rechtbank in haar oordeel dat er geen sprake is van rechtsverwerking of strijd met redelijkheid en billijkheid.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:604

Zaaknummer: 200.343.232/01

Rechters: A.R. Sturhoofd, R.M. Troost en T.M. Subelack

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Aantasting van het vonnis waarin de erven van erflaatster/niet-verschenen gedaagde (tegen wie geen verstek is verleend) door het hof zijn veroordeeld tot betaling, kan door het instellen van cassatie.

X BV heeft in 2018 verlof gevraagd en gekregen tot het leggen van conservatoir beslag op een appartementsrecht van erflaatster. Nadat in dat jaar de eis in de hoofdzaak is ingesteld bleek dat erflaatster al in het begin van 2018 is overleden. Nadat de rolrechter had verzocht hem de namen op te geven op wier naam het geding kon worden hervat, heeft X BV gemeld niet te beschikken over de namen en adressen van de erfgenamen en daarom het geding te willen hervatten tegen 'de gezamenlijke erfgenamen van gedaagde'. Vervolgens heeft de rolrechter aan X BV meegedeeld dat het aan haar als belanghebbende in de zin van artikel 187 Rv is om het Gerecht bekend te maken met (de NAW-gegevens van) de erfgenamen. Eind 2019 bericht X BV dat zij nog steeds in afwachting is van de betreffende gegevens. In maart 2023 neemt het gerecht een rolbeslissing, waarin het aangeeft dat X BV voorafgaand aan het indienen van het initiële verzoek informatie had kunnen inwinnen bij het bevolkingsregister (van Trinidad en Tobago). X BV was bekend met het overlijden van erflaatster en had een onderzoek kunnen beginnen naar haar erfgenamen. Door dit na te laten is een niet meer bestaande procespartij in rechte betrokken, hetgeen tot niet-ontvankelijkheid van X BV heeft te leiden. De nagelaten betrekkingen van erflaatster hadden tot dat moment geen verzoek tot schorsing ingediend. Dit betekent, zo het gerecht, dat als artikel 185 Rv toch van toepassing is, het geding op naam van wijlen erflaatster dient te worden voortgezet (art. 185 lid 2, laatste volzin). Vervolgens heeft X BV verzocht de procedure te hervatten en door te procederen op naam van wijlen erflaatster dan wel haar zus Y aan te wijzen als belanghebbende met opdracht tot het verstrekken van de informatie als bedoeld in artikel 187 Rv. In de eindbeslissing van 16 mei 2023 is X BV niet-ontvankelijk verklaard in haar vordering. De erven van erflaatster/opposant is niet verschenen in het door X BV ingestelde beroep tegen dit vonnis. In maart 2025 heeft het Hof het vonnis van het Gerecht vernietigd en de erven/opposant veroordeeld tot betaling van verschillende bedragen. Daarna heeft opposant verzet ingesteld tegen dit laatste vonnis. Het gerecht geeft aan dat wat er verder ook zij van de argumenten van opposant, de nu bij het Gerecht ingestelde vordering niet kan slagen. Toewijzing van de vordering zou immers betekenen dat de lagere rechter een beslissing van een hogere rechter vernietigt. Daarnaast geldt dat

uitsluitend verzet kan worden ingesteld tegen een verstekvonnis en opposant is door het Gerecht niet bij verstek veroordeeld. De enige mogelijkheid om het vonnis van het Gemeenschappelijk Hof aan te tasten, was in dit geval het instellen van cassatie. Het beroep op het doorbreken van het rechtsmiddelenverbod had opposant bij de Hoge Raad moeten doen. Opposant is niet-ontvankelijk verklaard.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2026:46

Zaaknummer: SXM202500771

Rechters: L.J. Saarloos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Benoemde vereffenaar krijgt machtiging van de rechtbank om de woning waarvan een onverdeeld aandeel tot de nalatenschap behoort, te verkopen.

In de nalatenschap van de in 2019 overleden erflaatster is verzoeker in 2022 tot vereffenaar benoemd. Grond voor de benoeming was dat de zus/enig erfgenaam van erflaatster de nalatenschap aanvaardt noch verwerpt. Tot de nalatenschap behoort de onverdeelde helft van een woning, een banksaldo (€ 16.047,87), de schulden aan de kinderen uit een eerder huwelijk van de vooroverleden echtgenoot van erflaatster (€ 87.940) en de schulden in verband met de vereffening van de nalatenschap (€ 14.790). De zus is eigenaar van de andere helft. Verzoeker verzoekt als deelgenoot in de eenvoudige gemeenschap van de woning, de rechtbank hem te machtigen de woning te gelde te maken. Hij stelt dat een deelgenoot in een eenvoudige gemeenschap de rechter kan verzoeken om gemachtigd te worden om een gemeenschappelijk goed te gelde te maken als daarvoor een gewichtige reden bestaat. De woning raakt in verval en de helft van de opbrengst van de woning (het aandeel van erflaatster) is nodig om de schuldeisers van de nalatenschap van erflaatster te betalen. De zus heeft geen verweer gevoerd en is niet bij de mondelinge behandeling verschenen. De rechtbank zet uiteen dat duidelijk is dat de zus in de veronderstelling verkeerde krachtens een door erflaatster gesloten verblijfsbeding na het overlijden van erflaatster enig eigenaresse van de woning te zijn geworden. Die indruk was mede ontstaan door onjuiste informatie van de notaris/verzoeker die voorbijging aan het feit dat daarvoor ook een levering vereist is. Volgens verzoeker zijn er geen mogelijkheden om de schuldeisers van de nalatenschap te voldoen zonder dat de woning wordt verkocht en de zus is niet bereid gebleken daaraan haar medewerking te geven. De woning is daarnaast in verval geraakt en zorgt op dit moment voor overlast voor omwonenden. De rechtbank stelt vast er inderdaad gewichtige redenen zijn voor verkoop van de woning. Gelet op de gang van zaken sinds het overlijden van erflaatster en de tijd die sindsdien is verstreken acht de rechtbank het noodzakelijk dat de nalatenschap op korte termijn wordt afgewikkeld. Dit is niet mogelijk zonder dat (de onverdeelde helft van) de woning wordt verkocht. Daarnaast is niet komen vast te staan dat de zus de afgelopen jaren inspanningen heeft geleverd om de woning te onderhouden waardoor de woning (mede) in verval is geraakt. De rechtbank verleent de gevraagde machtiging. In het kader van de

verdeling van de verkoopopbrengst zal verzoeker nogmaals contact opnemen met de zus om te vragen of zij de nalatenschap zuiver of beneficiair wil aanvaarden dan wel deze wil verwerpen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 19-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:2268

Zaaknummer: C/13/765226/HA RK 25-62

Rechters: L. Voetelink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een in 2012 opengevallen nalatenschap wordt de door de mede-erfgenamen gevorderde veroordeling tot meewerken aan de verkoop door de andere erfgenaam van de door hem bewoonde nalatenschapswoning afgewezen.

Erflater is in 2012 overleden. Erflater was een zoon resp. broer van de beide eisers. Ook gedaagde is een broer van erflater. Zij zijn erflaters erfgenamen en uit dien hoofde ieder voor een derde deel eigenaar van een woning. Die woning wordt sinds 2015 bewoond door gedaagde en zijn gezin, waaronder twee minderjarige kinderen. De vorderingen van eisers in kort geding strekken ertoe dat gedaagde meewerkt aan de verkoop van de woning als hij deze niet zelf kan financieren en tot ontruiming van de woning, waarbij de door eisers aan gedaagde verstrekte leningen moeten worden afgelost. De voorzieningenrechter wijst de vorderingen af omdat hij aannemelijk acht dat de bodemrechter het belang van gedaagde om met zijn gezin en minderjarige kinderen in de woning te kunnen blijven wonen zwaarder zal laten wegen dan het belang van eisers bij verdeling van de gemeenschappelijke woning. Daarbij speelt mee dat na het overlijden van erflater een van de eisers de op de woning rustende hypothecaire lening heeft afgelost met de bedoeling dat gedaagde (na zijn scheiding) in de woning kon wonen en minder maandelijkse lasten zou hebben. Sinds 2015 voldoet gedaagde alle vast lasten, waaronder die met betrekking tot het onderhoud van de woning die normaal ten laste van de eigenaar/verhuurder dienen te komen. Volgens de voorzieningenrechter voldoet gedaagde daarmee geen vergoeding wegens uitsluitend gebruik van de woning. Verder betekent het feit dat gedaagde mede-eigenaar is, niet dat hij niet tevens huurder van die woning kan zijn. Volgens de voorzieningenrechter is aannemelijk dat de bodemrechter zal oordelen dat er sprake is van huur en dus van huurbescherming. De voorzieningenrechter acht verder een beroep van gedaagde op artikel 3:178 lid 3 BW door gedaagde kansrijk, gelet op de aanwezigheid van zijn minderjarige kinderen in de woning. Verder zal bij een belangenafweging, mede op grond van het IVRK, het belang van de minderjarige kinderen om met hun ouders in de woning te kunnen blijven wonen zwaarder dienen te wegen dan het belang van eisers om te kunnen beschikken over liquiditeiten.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:2216

Zaaknummer: C/02/443268/ KG ZA 25-689

Rechters: C.J.G.M. van der Weide

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof veroordeelt huisarts om dochter wier verkrijging is beperkt tot de legitieme portie inzage te geven in het medisch dossier van erflaatster en erflater.

De ouders van appellante zijn in 2022 en 2023 overleden. Zij hebben appellante in hun kort voor hun overlijden opgesteld testament uitgesloten als erfgenaam en haar een legaat toegekend ter grootte van de legitieme portie. Appellante had een goede band met haar ouders en wil daarom duidelijkheid krijgen over de geestelijke toestand van haar ouders ten tijde van het opstellen van hun beider testamenten. Zij vordert inzage in de medische gegevens van de huisarts en de thuiszorgorganisatie. Nadat deze weigeren inzage te geven vanwege hun medisch beroepsgeheim, heeft de voorzieningenrechter de vordering van appellante afgewezen om inzage te geven in het medisch dossier dan wel het zorgdossier van de overleden moeder en vader. Het hof daarentegen wijst de vorderingen grotendeels toe. In verband met de mentale en fysieke gezondheid van vader en moeder is in 2022 een woonboerderij gekocht. De bedoeling was zij daar samen met appellante en hun twee andere kinderen zouden gaan wonen. Rond de geplande verhuizing van appellante is een breuk ontstaan in de verhouding tussen appellante en haar broer en zus. Appellante heeft als gevolg daarvan de verkoop van haar woning niet doorgezet. De notaris die de testamenten heeft gepasseerd heeft kort en goed verklaard het stappenplan te hebben doorlopen en in totaal vier gesprekken met de ouders te hebben gevoerd. De ouders hebben in alle gesprekken die hij met hen heeft gehad, goed en op consistente wijze kunnen uitleggen waarom zij (nieuwe) testamenten wilden maken en waarom zij over wensten te gaan tot het maken van testamenten houdende een legaat ter grootte van de legitieme portie ten behoeve van appellante in plaats van de uit het erfrecht voortvloeiende erfstelling. Het hof stelt voorop dat appellante als haar ouders niet meer wilsbekwaam waren, een beroep kan doen op de nietigheid van de testamenten op grond van artikel 3:33 BW, althans zo begrijpt het hof haar stellingen. Voor vorderingen die zijn gebaseerd op dit artikel geldt op grond van artikel 3:306 BW een verjaringstermijn van twintig jaar. In zoverre staat verjaring op dit moment niet in de weg aan het belang van appellante bij de gevraagde voorziening tot inzage in de zin van artikel 7:458 lid 1 BW. Appellante heeft gemotiveerd aangevoerd dat zij emotioneel lijdt onder het feit dat zij door haar ouders, zoals is gebleken uit de testamenten die de ouders relatief kort voor

hun overlijden hebben laten opstellen, feitelijk is onterfd. Zij heeft er dan ook belang bij, mede gelet op een eventueel door haar in te stellen vordering tot nietigverklaring van het testament op grond van wilsonbekwaamheid, zo spoedig mogelijk duidelijkheid te krijgen over de voor haar onbekende maar relevante feiten omtrent de geestelijke gesteldheid van de ouders ten tijde van het opstellen van de testamenten. In de door haar eventueel aanhangig te maken bodemprocedure tot nietigverklaring zal zij immers moeten stellen en zo nodig bewijzen dat ten tijde van het verlijden van het testament sprake was van een wilsonbreken bij de overleden ouders.

Vervolgens zet het hof het wettelijk kader van artikel 7:457 lid 1 en 7:458a BW uiteen en geeft aan dat het zwaarwegend belang van appellante voldoende is komen vast te staan. Inzage wordt echter alleen gegeven wanneer aan de hand van voldoende concrete aanwijzingen aannemelijk wordt gemaakt dat het zwaarwegend belang mogelijk geschaad zou kunnen worden door geen inzage te verlenen. In dit geval betekent dit dat er concrete aanwijzingen moeten zijn voor het vermoeden dat de overleden moeder en vader wilsonbekwaam waren ten tijde van het verlijden van het testament. Daarbij is niet vereist dat de wilsonbekwaamheid al (min of meer) vaststaat. Of er daadwerkelijk sprake is geweest van wilsonbekwaamheid zal immers beoordeeld moeten worden en daarvoor is nu juist inzage nodig. Het is begrijpelijk dat de huisarts en zorgverlener zich terughoudend opstellen waar het gaat om het doorbreken van het beroepsgeheim, maar de bewoordingen 'aannemelijk maakt' in artikel 7:458a lid 1 sub c BW betekenen niet dat appellante in een onmogelijke positie (vicieuze cirkel) gebracht mag worden door van haar te verlangen dat zij op voorhand zodanig aannemelijk moet maken dat de ouders wilsonbekwaam waren dat dit in wezen op het leveren van bewijs neerkomt. Als zij daarin al zou slagen, zou zij ook geen (zwaarwegend) belang meer hebben bij de gevorderde inzage. In dit geval zijn er volgens het hof concrete aanwijzingen voor het vermoeden dat de moeder en de vader wilsonbekwaam waren ten tijde van het verlijden van het testament. Die zijn o.m. de zware zorgbehoefte als gevolg van hun fysieke en mentale gesteldheid die reden was voor de verhuizing, een geriatrisch rapport en een verklaring van diverse personen dat vader en moeder vergeetachtig, verward en afhankelijk waren. Daar komt bij dat de wijzigingen van de testamenten, relatief kort na de verhuizing naar de woonboerderij en relatief kort voor het overlijden van de moeder respectievelijk de vader, ingrijpend waren. Appellante, met wie zij een goede verstandhouding hadden, werd feitelijk onterfd. Die wijzigingen van de testamenten staan haaks op de kort daarvoor nog in harmonie aangeschafte woonboerderij met de intentie dat de ouders samen met appellante, de broer en zus en hun partners en kinderen in de woonboerderij zouden gaan wonen. Deze feiten en omstandigheden samen, in onderlinge samenhang bezien met de daarop tijdens de mondelinge behandeling in hoger beroep gegeven toelichting, vormen naar het oordeel van het hof voldoende concrete aanwijzingen voor het vermoeden dat sprake was van

wilsonbekwaamheid op het moment van het verlijden van het testament. De omstandigheid dat de notaris kennelijk geen aanleiding heeft gezien om zijn ministerie te weigeren en de testamente niet te passeren, weegt niet op tegen deze concrete aanwijzingen. Het hof veroordeelt de huisarts en zorgverlener inzage te geven in het medisch dossier van erflatster en erflater, voor zover dit betrekking heeft op de periode van 1 januari 2020 tot de dag van hun respectievelijk overlijden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:1881

Zaaknummer: 200.355.612/01

Rechters: J.E. Wichers, H. de Hek en J.W. Bockwinkel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank verwijst geschil tussen erven over ontbinding pachtovereenkomst naar de pachtkamer en houdt in afwachting van die uitspraak de verdelingshoofdzaak aan.

Partijen – de elf kinderen van erflater en erflaatster – zijn het erover eens dat de nalatenschappen van vader en moeder gezamenlijk moeten worden afgewikkeld en dat de percelen grasland en de saldi van de ervenrekeningen nog onverdeeld zijn. De rechtbank neemt tot uitgangspunt dat de verdeling moet plaatsvinden tegen de waarde van de bestanddelen ten tijde van de verdeling. Dat is tussen partijen ook niet in geschil. Vast staat dat de percelen grasland nog steeds door een van de gedaagden (gedaagde 9) worden gepacht van de erfgenamen in de nalatenschappen. De twee eiseressen vorderen ontbinding van deze pachtovereenkomst. Zij voeren hiertoe aan dat gedaagde 9 de percelen grasland al lang niet meer voor agrarische doeleinden gebruikt, wat hij betwist. In het incident heeft de rechtbank reeds overwogen dat een vordering tot ontbinding van een pachtovereenkomst tot het exclusieve domein van de pachtkamer van de rechtbank moet worden gerekend. Dit volgt uit artikel 1019j Rv. De beslissing op de incidentele vordering is destijds door de rechtbank aangehouden omdat uit de stukken bleek dat gedaagde 9 in 2024 nog had aangeboden om de percelen grasland in onverpachte staat over te nemen. Gelet op dat aanbod was het ten tijde van het tussenvonnissen onduidelijk of eiseressen belang bij hun vordering hadden. Gedaagde 9 heeft inmiddels laten weten dat hij de percelen grasland enkel in verpachte staat wil overnemen zodat eiseressen voldoende belang hebben bij hun incidentele vordering tot ontbinding van de pachtovereenkomst. Bij de vraag welke waarderingsmaatstaf bij de verdeling moet worden gehanteerd kan immers van belang zijn of de percelen grasland zijn verpacht of niet. Nu de pachtkamer exclusief bevoegd is om op de incidentele vordering tot ontbinding van de pachtovereenkomst te beslissen, verwijst de rechtbank de zaak in zoverre naar de bevoegde pachtkamer. De hoofdzaak zal nu naar de parkeerrol worden verwezen, in afwachting van de uitspraak van de pachtkamer. Ieder van partijen kan de zaak weer opbrengen om verder te procederen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:6019

Zaaknummer: C/09/687228 / HA ZA 25-551

Rechters: L. Amperse

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Zaak wordt aangehouden totdat Belgische rechter definitief heeft beslist over bevoegdheid in eerder aanhangig gemaakte zaak met zelfde partijen en zelfde grondslag/oorzaak/feiten.

Erflater is overleden in 2019. Daarna kregen eiser 1 en gedaagden een meningsverschil over schenkingen en de erfenis van erflater. Op 19 november 2020 hebben zij een vaststellingsovereenkomst (vso) gesloten waarmee aan het meningsverschil een einde is gemaakt. In de vso hebben eiser 1 en gedaagden een definitieve vermogensverdeling afgesproken. Daarin hebben zij elkaar finale kwijting verleend onder het voorbehoud van uitvoering van de gemaakte afspraken. In de vso staat ook dat als er onenigheid is over de inhoud van de vso, de rechter in Amsterdam daarover moet beslissen. Toen de vso werd getekend stond er een aantal schilderijen in de woning van erflaatster. Erflaatster is in 2021 overleden. Eiser 1 heeft na het overlijden van erflaatstergedaagden om afgifte gevraagd van zeven schilderijen en de auto. Gedaagden wilden dat niet doen omdat de schilderijen en de auto volgens hen zijn toebedeeld aan erflaatster bij de verdeling van de boedel in 2010 toen erflater en erflaatster van tafel en bed zijn gescheiden. Eiser 1 heeft in België een vordering tot afgifte van de schilderijen ingesteld tegen gedaagden. Tegen de afwijzing van zijn vordering heeft eiser 1 hoger beroep ingesteld bij het Hof van Beroep Antwerpen. In geschil is of de rechtbank haar oordeel moet aanhouden ‘totdat de bevoegdheid van het gerecht waarbij de zaak het eerst is aangebracht, vaststaat’ of als eenmaal die bevoegdheid vaststaat (en de rechtbank Antwerpen reeds vonnis heeft gewezen) dat de rechtbank Amsterdam als de rechtbank ‘waarbij de zaak het laatst is aangebracht, zich onbevoegd’ verklaart (art. 29 lid 3 Verordening Brussel I-bis). De rechtbank geeft aan dat het doel van de vordering van eiser 1 in de Belgische rechtszaak en het doel in de Nederlandse rechtszaak hetzelfde zijn: zij wil dat gedaagden verplicht worden de zeven schilderijen aan haar te geven. Verder zijn de vorderingen in beide zaken onderbouwd met hetzelfde feitencomplex. Eiser 1 heeft bij haar vordering ook een beroep gedaan op de vso, terwijl de grondslag van de Nederlandse procedure uitsluitend de vso is. De rechtbank houdt het ervoor dat de vordering in België tevens is gestoeld op de vso. Onbekend is nog of het Hof van beroep in Antwerpen zich bevoegd acht en of het een oordeel laat rusten op de vso. Totdat die beslissing wordt genomen dient de rechtbank haar oordeel omtrent de bevoegdheid aan te houden op grond van artikel

29 Verordening Brussel I-bis. Aan de voorwaarden voor toepassing van de regels van artikel 29 Verordening Brussel I-bis is dus voldaan. De rechtbank moet daarom de vordering in de hoofdzaak aanhouden totdat de Belgische rechter definitief heeft beslist over zijn bevoegdheid.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:2449

Zaaknummer: C/13/774624 / HA ZA 25-1421

Rechters: C.M.E. de Koning

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omdat executeur in hoedanigheid en niet in privé was veroordeeld handelden deurwaarders en erven onrechtmatig door onder hem in privé beslag te leggen.

Eiser is executeur in een nalatenschap en gedaagden 4 en 5 zijn erfgenamen in die nalatenschap. Eiser is in 2024 in zijn hoedanigheid als executeur bij verstekvonnis onder andere veroordeeld om onder druk van een dwangsom zijn verplichtingen als executeur in de nalatenschap na te komen (ERF 2025-0021). Omdat hij volgens gedaagden 4 en 5 deze veroordeling niet nakwam, hebben zij executoriaal derdenbeslag gelegd op een privébankrekening van eiser. Gedaagden 1, 2 en 3 waren als deurwaarders bij die beslaglegging betrokken. In dit kort geding vordert eiser opheffing van het beslag, terugbetaling van de geïncasseerde gelden en staking van de executiemaatregelen. Voor de niet-verschenen gedaagden 1 en 2 geldt dat de bij de wet voorgeschreven formaliteiten in acht zijn genomen, zodat tegen hen verstek wordt verleend. Omdat de andere gedaagden wel zijn verschenen, wordt op grond van artikel 140 lid 3 Rv één vonnis gewezen dat voor alle partijen, ook de niet verschenen gedaagden, als een vonnis op tegenspraak wordt beschouwd. De voorzieningenrechter stelt vast dat de bank de door het executoriaal derdenbeslag getroffen gelden aan het gerechtsdeurwaarderskantoor heeft afgedragen. Met de afdracht is de executie van dit derdenbeslag voltooid. Er ligt op dit moment dan ook geen beslag meer dat kan worden opgeheven, de vordering tot opheffing is ongegrond. In het kader van het beslag op de privérekening is de voorzieningenrechter van oordeel dat het vonnis uit 2024 inhoudt dat eiser eventuele dwangsommen (uitsluitend) in zijn hoedanigheid van executeur in de nalatenschap van erflater zou verbeuren. In het vonnis staan geen (specifieke) overwegingen of oordelen die neerkomen op een verplichting voor eiser om eventueel verbeurde dwangsommen uit zijn privévermogen te betalen. Er zijn ook geen andere aanknopingspunten die het standpunt van gedaagden ondersteunen dat geoordeeld moet worden dat eiser ook in privé is gedagvaard en veroordeeld. Volgens de voorzieningenrechter is het, anders dan gedaagden stellen, niet zo dat een veroordeling tegen een partij in een bepaalde hoedanigheid op verbeurde van dwangsommen altijd zo moet worden begrepen dat eventueel verbeurde dwangsommen door die partij in privé moeten worden betaald. Daar is geen rechtsregel voor. Die gedachte zou hier ook niet logisch zijn, omdat de vraag of een executeur (ook) in privé

aansprakelijk is voor de gevolgen van als executeur verrichte handelingen, beantwoord zou moeten worden aan de hand van eigen (aanvullende) zorgvuldigheidsnormen. De tenuitvoerlegging die in opdracht van gedaagden 4 en 5 heeft plaatsgevonden op basis van het vonnis dat is geweest jegens eiser in hoedanigheid, is in strijd met de jegens hem in acht te nemen zorgvuldigheid in privé en levert een onrechtmatige daad door hen op. Naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter leidt het onderling samenhangende handelen door de betrokken deurwaarders gedaagden 1, 2 en 3 tot hoofdelijke aansprakelijkheid in de zin van artikel 6:166 BW, nu dit gezamenlijke handelen heeft bijgedragen aan de voltooiing van de onrechtmatige tenuitvoerlegging van het vonnis. Zij hebben weliswaar een ministerieplicht, maar deze geldt enkel voor zover de verzochte werkzaamheden rechtmatig zijn. Daar had gelet op het feit dat het vonnis in hoedanigheid was geweest dusdanige twijfel over moeten bestaan dat de kans op het toebrengen van schade gedaagden 1, 2 en 3 had moeten weerhouden van het uitvoeren van hun handelingen voor de tenuitvoerlegging. Zij hebben desondanks – ook niet na de door eiser geuite bezwaren – het handelen niet gestopt of voorkomen. Dit kan hun worden toegerekend en dat geldt temeer nu er in dergelijke omstandigheden de mogelijkheid bestaat een beslissing over de tenuitvoerlegging te vragen op de voet van artikel 438 lid 5 Rv. De vordering om gedaagden te veroordelen de executiemaatregelen tegen eiser in privé te staken en gestaakt te houden, wordt toegewezen. De vordering tot terugbetaling van de gelden wordt eveneens toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:2456

Zaaknummer: C/10/712680 / KG ZA 25-1297

Rechters: R.J.A.M. Cozijmans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het op grond van maatschappelijke opvattingen ontstane gebruiksrecht ten aanzien van een op de grond van een ander gebouwde woning valt in een onverdeelde nalatenschap.

De zaak betreft de verdeling van een door scheiding ontbonden huwelijksgemeenschap. Erfrechtelijk element zijn de overwegingen van het hof dat uit vaste jurisprudentie volgt dat rekening moet worden gehouden met Curaçaose maatschappelijke opvattingen die meebrengen dat degene die grond van een ander (vooral, maar niet uitsluitend overheidsgrond) bebouwt, in sommige gevallen een gebruiksrecht op de bebouwing verkrijgt dat derden in beginsel moeten respecteren. De Curaçaose maatschappelijke opvattingen houden ook in dat een dergelijk gebruiksrecht in beginsel aan een ander kan worden verkocht en/of overgedragen en dat derden dan het gebruiksrecht van die ander (in beginsel) dienen te respecteren. Verder houden de Curaçaose maatschappelijke opvattingen in dat een dergelijk gebruiksrecht vatbaar is voor vererving. De overheid heeft als eigenaar van bebouwde overheidsgrond in veel gevallen op grond van deze maatschappelijke opvattingen aanvaard dat aldus een exclusief gebruiksrecht is overgegaan op een koper of een erfopvolger (vonnis van dit Hof van 17 december 2024, r.o. 3.5 ECLI:NL:OGHACMB:2024:256 waarin tevens wordt verwezen naar eerdere uitspraken van het Hof hierover). Het gebruiksrecht op de woning kan dus worden aangemerkt als een voor overdracht vatbaar en een op geld waardebaar recht. Het gebruiksrecht is bovendien vatbaar voor vererving en dat betekent dat het hier in Curaçao in een nalatenschap kan vallen. Rekening houdend met de hiervoor weergegeven Curaçaose maatschappelijke opvattingen moet worden aangenomen dat de grootmoeder van de man een exclusief gebruiksrecht had op de woning en toen zij overleed viel dat gebruiksrecht dus in de nalatenschap en viel het aandeel van de man in de nalatenschap van zijn grootmoeder in de (inmiddels ontbonden) huwelijksgoederengemeenschap.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 24-03-2026

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2026:57

Zaaknummer: CUR2023Hoo16o

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof bevestigt vonnis gerecht inzake verdeling tweetal nalatenschapswoningen.

Het hof bevestigt het vonnis van het gerecht over de verdeling van twee tot de nalatenschap behorende woningen waarin appellante de dochter is van erflaatster uit haar tweede huwelijk. Geïntimeerden zijn de kleinkinderen van erflaatster uit haar eerste huwelijk. Beide partijen wensen verdeling van de nalatenschap die bestaat uit twee woningen op huurgrond. Het Gerecht heeft de ene woning toebedeeld aan appellante en de andere aan geïntimeerden en hun moeder, een betalingsverplichting van de een wegens overbedeling en van de ander wegens verhuur en gebruik vastgesteld, en na verrekening geïntimeerden veroordeeld tot betaling.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 24-02-2025

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2025:344

Zaaknummer: CUR2024H00050

Rechters: E.P. van Unen, J. de Boer en W.P.M. ter Berg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wettelijk vertegenwoordiger procedeert namens minderjarige maar zonder machtiging als bedoeld in artikel 1:253k BW en is daarom niet-ontvankelijk.

De in 2022 overleden erflaatster had twee kinderen: de niet-verschenen gedaagde en een vooroverleden kind. Eisers 1 en 2 zijn de kinderen van dit kind. Eiser 2 is minderjarig en wordt vertegenwoordigd door zijn wettelijk vertegenwoordiger. Gevorderd wordt veroordeling van gedaagde om een boedelbeschrijving op te stellen, inzage te verschaffen, de door hem bewoonde nalatenschapswoning te verlaten en machtiging om namens gedaagde die woning te verkopen. Omdat de machtiging van eiser 2 – handelend als gemeld – ontbreekt als bedoeld in artikel 1:253k jo. 1:349 lid 1 BW, is deze niet-ontvankelijk en gaat de voorzieningenrechter bij de verdere beoordeling uit van eiser 1 als eisende partij. Wel wordt aangegeven dat eiser bedoelde machtiging zal moeten vragen voor alle rechtshandelingen die ten gunste van eiser 1 worden toegewezen. De gevorderde boedelbeschrijving aan de hand van verificatoire bescheiden wordt toegewezen. De samenhangende vordering tot inzage in de volledige financiële administratie en overige bescheiden, en een afschrift van erflaatster over de laatste vijf jaren voor haar overlijden, om de omvang van de nalatenschap te kunnen bepalen worden afgewezen omdat ze een overlap lijken te vertonen met de boedelbeschrijvingsvordering, deels onbepaalbaar en veel te vaag zijn. Dat gedaagde de woning moet verlaten voordat deze wordt verkocht en geleverd, komt de voorzieningenrechter in de gegeven omstandigheden op zichzelf beschouwd niet onrechtmatig of ongegrond voor. De tweemaandstermijn acht hij te kort, drie maanden is redelijker. De gevraagde machtiging tot verkoop wordt ook toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:2488

Zaaknummer: C/10/714954 / KG ZA 26-154

Rechters: P. de Bruin

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank oordeelt over door erven van mede-erven gevorderde overlegging/inzage in groot aantal stukken met betrekking tot aangifte en administratie bedrijf.

De broers en de zussen zijn de kinderen van erflater en erflaatster. Erflater had een landbouwbedrijf in de vorm van een eenmanszaak. Erflater en erflaatster waren in gemeenschap van goederen gehuwd. In 2022 zijn de goederen van erflater en erflaatster onder bewind gesteld. De in 2024 overleden erflater heeft erflaatster tot enig erfgenaam benoemd en inmiddels uitgekeerde legaten aan de kinderen toegekend. Vervolgens is eveneens in 2024 erflaatster overleden. De kinderen zijn ieder voor een vierde deel erfgenaam in haar nalatenschap en hebben deze beneficiair aanvaard. De broers vorderen afgifte/inzage in een groot aantal stukken. De broers (gedaagden in hoofdzaak/eisers in het incident) en de zussen zijn als erfgenamen krachtens artikel 3:166 lid 1 BW deelgenoten in de nalatenschap van erflaatster. Op grond van artikel 3:166 lid 3 in samenhang met artikel 6:2 BW dienen deelgenoten jegens elkaar de eisen van redelijkheid en billijkheid in acht te nemen. Dit brengt met zich dat een deelgenoot in een nalatenschap tegenover de andere deelgenoten recht heeft op inzage van alle stukken die deel uitmaken van die nalatenschap en die ter beoordeling van de omvang en de waarde van die nalatenschap van belang zijn. De rechtbank begrijpt de vordering van de broers in het incident zo dat het gaat om de stukken die zijn gebruikt voor de aangifte erfbelasting en dat de boekhouder die onder zich heeft. De vordering is in zoverre voldoende concreet zodat het verweer dat de broers niet duidelijk hebben gemaakt welke specifieke stukken zij wensen te ontvangen, wordt verworpen. De broers hebben als erfgenamen recht op kennisneming van de stukken die gebruikt zijn voor de aangifte erfbelasting. Deze zijn immers relevant voor het bepalen van de omvang en waarde van de nalatenschap van erflaatster. De zussen kunnen echter niet worden veroordeeld tot het overleggen van stukken waarover zij niet beschikken. Van de zussen kan echter wel worden verlangd dat zij aan de boekhouder toestemming verlenen om de stukken die zijn gebruikt voor de aangifte erfbelasting te verstrekken. Op grond van artikel 3:15j BW kunnen erfgenamen, voor zover zij daarbij een rechtstreeks en voldoende belang hebben, openlegging van tot een administratie behorende boeken, bescheiden en andere gegevensdragers vorderen ten aanzien van de boekhouding van de erflater, en wel van degene die de administratie onder

zich heeft en die daarin inzage of daaruit afschriften, uittreksels of duplicaten kan geven. De zussen hebben aangevoerd dat zij het accountantskantoor hebben verzocht de in deze procedure gevorderde informatie te verstrekken en hebben de stukken overgelegd die zij stellen op hun verzoek te hebben ontvangen. De zussen stellen geen andere stukken te hebben. Nu de broers niet (voldoende) hebben geconcretiseerd van welke (concrete) stukken uit de administratie van de onderneming zij een afschrift wensen en evenmin voldoende gemotiveerd hebben gesteld dat de zussen over deze stukken (kunnen) beschikken, wordt hun vordering op dit punt afgewezen. Ook ziet de rechtbank onvoldoende grond voor de veronderstelling dat de zussen een veroordelend vonnis niet zullen naleven zodat de gevorderde dwangsom wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 11-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:2117

Zaaknummer: 456639

Rechters: M. Stempfer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof gaat in op diverse waarde-inbrengvraagstukken In het kader van beëindigde samenwerkingen waarin twee overleden broers en de zonen van een van hen waren betrokken.

Erflater was in wettelijke gemeenschap van goederen gehuwd met moeder/appellante. Zoon 1/appellant en zoon 2/geëntimeerde zijn de uit dit huwelijk geboren kinderen. De zonen zijn ieder voor 50% aandeelhouder in een bv waarin een agrarische onderneming werd geëxploiteerd. De zonen en erflater hebben in een maatschap een agrarische onderneming geëxploiteerd. Als gevolg van onenigheid tussen de zonen zijn de bedrijfsactiviteiten in maatschapsverband per 31 december 2013 beëindigd. De zonen zijn na ontbinding van de maatschap per 1 januari 2014 ieder voor zich in de vorm van een eenmanszaak een agrarische onderneming begonnen. De zonen hebben de agrarische bedrijfsactiviteiten in de bv beëindigd. Voor de exploitatie van de agrarische onderneming in de bv en in de maatschap werd gebruikgemaakt van percelen cultuurgrond die in eigendom toebehoorden aan erflater en erflater 2 (een broer van erflater). In het kader van de beëindiging van de samenwerking is opdracht gegeven aan Y om een bindend advies op te stellen. In dat kader is tussen hen een meerwaardebepaling opgenomen met betrekking tot de betrokken percelen. Vader/erflater is in 2018 overleden en heeft zoon 2 tot enig erfgenaam en executeur benoemd. De in 2019 overleden erflater 2 had zoon 2 ook tot enig erfgenaam en executeur benoemd. Aan zoon 1 kende erflater 2 als legaat (A) toe diens onverdeeld aandeel in een aantal percelen, dit onder de verplichting 65% van de door de bindend adviseur vastgestelde waarde in te brengen in de nalatenschap. Als legaat (B) kreeg zoon 1 een ander perceel grond, onder de verplichting om in te brengen een bedrag dat gelijk is aan het bedrag van de vordering die zoon 1 ten tijde van het overlijden van erflater 2 op hem had (uit hoofde van de verplichting welke voortvloeit uit het bindend advies). Een van de vragen waar deze omvangrijke uitspraak op in gaat is of zoon 1 en moeder gebonden zijn aan het meerwaardebeding zoals opgenomen in het bindend advies. Het hof geeft aan dat erflater in de wettelijke algehele gemeenschap van goederen was gehuwd met moeder. Erflater was bevoegd om de bindend adviesovereenkomst aan te gaan. Op grond van deze overeenkomst was ook erflater gebonden aan het op basis daarvan uitgebrachte bindend advies. De gemeenschap van goederen omvatte ten tijde van het overlijden van erflater al haar baten en lasten, mitsdien ook de rechten en verplichtingen zoals

deze voortvloeien uit het bindend advies. Moeder is dan ook eveneens gebonden aan de nakoming van het bindend advies, ook al was zij niet degene die de overeenkomst (mede) is aangegaan. De zonen, erflater en erflater 2 waren eveneens partij bij het bindend advies. Naar het oordeel van het hof zijn de bindend adviseurs op een zorgvuldige wijze tot hun bindend advies gekomen waarbij het beginsel van hoor en wederhoor goed is toegepast. Moeder en zoon 1 werden bovendien bijgestaan door eigen adviseurs. Dat na het tot stand komen van het bindend advies niet in elke notariële akte het meerwaardebeding met betrekking tot de warme grond is opgenomen doet er niet aan af dat moeder, de zonen evenals de overige partijen op basis van het bindend advies gedurende een periode van twintig jaar gebonden zijn aan het meerwaardebeding zoals opgenomen in het bindend advies. Van verjaring is dus ook geen sprake nu partijen een termijn van twintig jaar zijn overeengekomen. De daaruit voortvloeiende rechten en verplichtingen gelden derhalve nog steeds. Partijen hebben de verplichting op zich genomen om het meerwaardebeding als kettingbeding op te nemen. Het niet opnemen van het meerwaardebeding als kettingbeding dan wel het nog niet vastleggen daarvan brengt evenwel, naar het oordeel van het hof, niet met zich mee dat partijen niet dan wel niet langer zijn gebonden aan de obligatoire rechten en verplichtingen die voortvloeien uit het bindend advies waarin het meerwaarde beding een uitdrukkelijk onderdeel van vormt. Over legaat B geldt naar het oordeel van het hof dat na uitvoering van het legaat – waarbij de legataris dus bevoegd is zijn inbrengplicht te verrekenen met zijn vordering op erflater – dat legataris/zoon 1 geen vordering uit welke hoofde dan ook meer heeft op erflater 2 en daarmee dus geen vordering meer heeft op de nalatenschap van erflater 2. Aan een vaststelling van de precieze omvang van de inbrengverplichting van zoon 1 voor zover dat al mogelijk zou zijn komt het hof niet meer toe. Deze is immers gelijk aan zijn vordering op erflater 2. Per saldo behoeft (al dan niet na verrekening) bij uitvoering van het legaat tegen inbreng geen euro meer ingebracht te worden door zoon 1 in de nalatenschap van erflater 2. Hiertegenover staat dat de nalatenschap bevrijd is van een schuld die erflater 2 had aan zoon 1.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 03-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:503

Zaaknummer: 200.337.196/01

Rechters: A.N. Labohm, G.G.B. Boelens en A.S. Mertens-de Jong

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof gaat in op gevolg dat aan partner vruchtgebruik van certificaten is gelegateerd, maar de certificaten nimmer zijn uitgeven.

De in 2021 overleden erflater heeft sinds 2011 een relatie gehad met appellante. In 2021 zijn een notariële samenlevingsovereenkomst en een testament gepasseerd. In dat testament heeft erflater zijn zonen tot enig erfgenaam benoemd en aan appellante diverse (vruchtgebruik)legaten toegekend, o.m. het vruchtgebruik van alle tot de nalatenschap behorende certificaten op naam, toegekend door de stichting X. Deze stichting is een dag voor het passeren van het testament en de samenlevingsovereenkomst in Nederland notarieel opgericht bij volmacht van erflater. Erflater heeft bij leven geen vermogen in voormelde stichting gestort en bij leven van erflater zijn er geen certificaten aan erflater uitgereikt. De executeur in erflaters nalatenschap is van mening dat hij geen uitvoering kan geven aan het legaat van de certificaten aangezien er geen certificaten tot de nalatenschap van erflater behoren. De executeur is na het overlijden van erflater enig bestuurder van de stichting. Het hof is met de executeur van mening dat appellante in haar hoger beroep jegens de Stichting en jegens de zonen niet-ontvankelijk is. Het had op de weg van appellante gelegen om te motiveren waarom de Stichting niet losstaat van de nalatenschap en appellante wel ontvankelijk is in haar vorderingen jegens de Stichting. Nu zij dit niet heeft gedaan komt dit voor haar rekening en risico. De Stichting is een rechtspersoon, die zelfstandig deelneemt aan het rechtsverkeer met als doel onder meer het verkrijgen van vermogensbestanddelen van familieleden tegen toekenning van certificaten. In artikel 5 van de statuten van de Stichting is bepaald dat de Stichting verplicht is om aan een familielid certificaten uit te reiken indien het betreffende familielid familiebezittingen aan de Stichting heeft overgedragen. Vaststaat dat deze familieleden geen vermogensbestanddelen in de Stichting hebben ingebracht en er zijn dus ook geen certificaten uitgereikt. De Stichting is in vermogensrechtelijke zin een lege huls. Naar het oordeel van het hof heeft de rechtbank op goede gronden geoordeeld dat de Stichting buiten de nalatenschap van erflater staat. Aangezien er geen vermogen is ingebracht, is er dus ook geen rechtsbetrekking tussen de familieleden en de Stichting. Uitgangspunt met betrekking tot de afwikkeling van de nalatenschap van erflater is het testament. Erflater heeft geen vermogen in de Stichting ingebracht en er zijn geen certificaten aan erflater uitgereikt. Wat er niet is, kan ook niet vererven of worden gelegateerd. De executeur is niet gelegitimeerd

om vermogen van erflater na het overlijden van erflater alsnog over te hevelen naar de Stichting aangezien hij daar bij leven van erflater geen opdracht toe heeft gekregen. Uit de feitelijke gang van zaken, te weten het lange adviestraject en dat erflater uitdrukkelijk testamentconcepten waarin een regeling was opgenomen om appellante door middel van een som in geld verzorgd achter te laten heeft verworpen, volgt naar het oordeel van het hof dat erflater tot op zijn sterfbed zelf de regie wenste te voeren over zijn vermogen. Dat erflater de regie wilde voeren volgt ook uit het volgende: eerst kort voor zijn overlijden is erflater met appellante een samenlevingsovereenkomst aangegaan en geen huwelijk of geregistreerd partnerschap. Ook tijdens de langdurige relatie tussen erflater en appellante heeft er geen vermogensoverdracht plaatsgevonden van erflater naar appellante. Daarnaast overweegt het hof dat wat betreft artikel 4:47 BW niet gebleken is dat na het passeren van de uiterste wil tot aan het moment van overlijden van erflater er een omstandigheid is ingetreden die maakte dat uitvoering van het legaat (dat wil zeggen dat vermogen door de erflater in de Stichting zou worden ingebracht tegen toekenning van certificaten) blijvend onmogelijk was. Erflater had ook opdracht kunnen geven om vermogen, bijvoorbeeld zijn effectenportefeuille, direct na het passeren van zijn uiterste wil in te brengen in de Stichting, hetgeen hij om hem moverende redenen niet heeft gedaan. Derhalve komt het hof niet toe aan toepassing van artikel 4:47 BW.

Wat betreft artikel 4:49 BW overweegt het hof verder dat vaststaat dat de certificaten bij het opvallen van de nalatenschap er niet waren. Eveneens staat vast dat deze ook nooit tijdens het leven van de erflater zijn uitgegeven aangezien de erflater geen vermogen in de Stichting heeft ingebracht. Zelfs als (in navolging van de rechtbank) zou worden aangenomen dat erflater ten tijde van het maken van de uiterste wil ervan op de hoogte was dat er geen certificaten waren en daarmee verdedigd zou kunnen worden dat erflater het legaat niettemin heeft gewild, leidt toepassing van artikel 4:49 BW ook niet tot het door appellante gewenste gevolg. Het legaat zou dan weliswaar niet vervallen, maar ingevolge het tweede lid van genoemde bepaling zouden de erfgenamen zich dan de certificaten dienen te verschaffen, hetgeen onmogelijk is. De certificaten hebben immers nimmer bestaan. Aan niet bestaande certificaten kan ook geen waarde worden toegekend. Dus ook in dat geval leidt toepassing van artikel 4:49 BW tot niets. Het testament van erflater in samenhang bezien met de statuten van de Stichting duidt erop dat erflater goed heeft nagedacht over zijn uiterste wil en hoe die uiterste wil moest worden uitgevoerd en welke verhoudingen erflater wenste te regelen. Van een wilsgebrek bij het tot stand komen van de uiterste wil van erflater is dus niet gebleken. Doordat erflater, die tot zijn overlijden de regie wenste te houden, geen alternatieve scenario's in zijn testament heeft opgenomen, zoals bijvoorbeeld het opleggen van een last aan de erfgenamen of de executeur om vermogen in te brengen in de Stichting als erflater dat zelf niet had gedaan, heeft erflater bewust het risico aanvaard dat het legaat niet uitvoerbaar zou kunnen zijn bij zijn overlijden. Voor het hof behoeft het testament niet nader te worden

uitgelegd, want de bedoeling daarvan is duidelijk. Dat erflater om hem moverende redenen feitelijk geen vermogen heeft ingebracht in de Stichting, maakt dat niet anders.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 09-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2957

Zaaknummer: 200.347.943/01

Rechters: A.N. Labohm, G.G.B. Boelens en Marquenie, F.V. F.V. Marquenie

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank oordeelt dat dertien jaar na overlijden niet volledig kan en hoeft te worden voldaan aan de informatieplichten van de bezwaarde over de verstreken periode.

Erflaatster heeft haar tweede echtgenoot tot enig en bezwaard erfgenaam benoemd, haar twee kinderen uit een eerder huwelijk tot verwachter. In geschil is of de bezwaarde/gedaagde 1 een boedelbeschrijving moet opstellen en jaarlijkse opgaven over de jaren 2013 t/m 2025 moet doen. De gemachtigde/dochter van bezwaarde betwist niet dat bezwaarde/gedaagde 1 niet aan zijn plicht in de wet en het testament heeft voldaan om opgave te doen van het bezwaarde vermogen en om het bezwaarde vermogen afzonderlijk van zijn privévermogen te administreren. Zij stelt echter dat bezwaarde te goeder trouw is geweest en niet op de hoogte was van die verplichtingen totdat eiser/een zoon en gedaagde 2/de andere zoon hem twaalf jaar na het overlijden van erflaatster daarop zou hebben aangesproken. Door het tijdsverloop en ouderdom en dementie van bezwaarde is het voor hem niet meer mogelijk om alsnog aan die verplichtingen te voldoen. Ook is nu niet meer alle informatie te achterhalen. Zij stelt dat dat niet uitsluitend voor haar risico kan komen omdat de zonen die informatie niet eerder hebben gevraagd. Zij wisten sinds het overlijden van erflaatster immers al van de inhoud van het testament. De gevolmachtigde stelt verder dat eiseres geen gerechtvaardigd belang heeft bij haar vorderingen. De rechtbank stelt dat de gevolmachtigde met een boedelbeschrijving van april 2025 geprobeerd heeft alsnog te voldoen aan de verplichting tot overlegging van een boedelbeschrijving. In die boedelbeschrijving ontbreekt een aantal gegevens, o.m. omdat zij afhankelijk is van informatie die nu nog voorhanden is en dat er geen aangifte successierecht is gedaan omdat de omvang van de nalatenschap lager was dan het vrijstellingsbedrag. De gevolmachtigde heeft nadien de boedelbeschrijving aangevuld. Er zijn geen aanwijzingen dat er nog andere vermogensbestanddelen zijn die niet zijn vermeld, en dat maakt dat er geen gerechtvaardigd belang is bij een (aangepaste of aanvullende) boedelbeschrijving. Omdat de zonen de bezwaarde niet eerder hebben aangesproken op de verplichting om jaarlijks opgave te doen, kan dat niet uitsluitend voor rekening en risico van bezwaarde komen. De gevolmachtigde heeft in haar conclusie van antwoord ook in dat kader nadere informatie verstrekt. Dit alles brengt de rechtbank er – samengevat – toe dat de gevolmachtigde over de periode vanaf 2019 jaaropgaven van de bankrekeningen van bezwaarde, of zoveel eerder als de

jaaropgaven nog beschikbaar zijn, dient over te leggen en informatie over de auto dient te verstrekken. Hetzelfde geldt met betrekking tot de eventueel nog bestaande hypothecaire schuld.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 25-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:2391

Zaaknummer: 46221

Rechters: M. Stempfer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Legitimaris krijgt inzage in bankafschriften tot drie jaar voor overlijden erflaatster.

In het kader van een beroep op het informatierecht van een legitimaris overweegt de rechtbank dat de bankrekeningafschriften tot drie jaar voor overlijden voldoende zijn om eiser in staat te stellen om te controleren of erflaatster ten tijde van haar overlijden nog beschikte over vermogen opgebouwd uit overgespaard inkomen. De rechtbank ziet geen aanleiding om te gelasten dat er bankafschriften moeten worden verstrekt over een langere periode, zoals eiser heeft gevorderd. Eiser heeft daartoe onvoldoende aangevoerd. Hierbij betreft de rechtbank dat onweersproken is gesteld dat erflaatster in 2016 haar privébankrekening heeft opgeheven met overboeking van het aanwezige saldo naar de en/of-rekening met haar partner en dat dit overgeboekte saldo destijds zeer gering was (€ 372,18). Bij gebreke van andere gegevens moet in het licht hiervan worden aangenomen dat als erflaatster bij haar overlijden beschikte over overgespaard vermogen, dit voldoende zal blijken uit de bankafschriften van de laatste drie jaar van haar leven. Verder overweegt de rechtbank dat erflaatster haar leven kon invullen zoals zij wenste en dat legitimarissen niet achteraf kunnen eisen dat alsnog rekening en verantwoording wordt afgelegd met betrekking tot de leefwijze van erflaatster en het mogelijk daarmee gepaard gaande uitgavenpatroon. Artikel 195 Rv biedt ook geen grondslag om meer stukken toe te wijzen, omdat het belang van die stukken onvoldoende is onderbouwd

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 25-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:2394

Zaaknummer: 457255

Rechters: E. Schippers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof stelt schuld van erflater/nalatenschap aan ex van erflater substantieel lager vast.

Na het einde van het huwelijk van erflater en diens ex-partner door scheiding heeft de rechtbank vastgesteld dat de ex-partner een aantal vorderingen op erflater had omdat zij een aantal gemeenschapsschulden integraal had voldaan. In eerste aanleg heeft de rechtbank de totale vordering van de ex-partner jegens de erfgenamen toegewezen. Het hof geeft aan dat uit de notariële akte tot verdeling van het woonhuis volgt dat er erflater aan de ex-partner (na verrekening) een bedrag heeft betaald van € 137.643,85. Als de ex-partner uit hoofde van de verdeling nog andere bedragen had te vorderen, had het voor de hand gelegen dat op het moment van de notariële levering aan de orde te stellen. Het hof verwijst hier ook naar de notariële afrekening. De grief van de executeur dat een deel van de schuld door de ex-partner onvoldoende is onderbouwd treft dus deels doel. Ook van diverse andere schulden die de ex-partner zou hebben voldaan, blijkt volgens het hof (deels) onvoldoende. Het hof concludeert dat de vordering van de ex-partner niet circa € 24.000, maar circa € 725 bedraagt.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:504

Zaaknummer: 200.343.534/01

Rechters: A.N. Labohm, M.L.C.C. Lückers en G.G.B. Boelens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vereffenaar in nalatenschap langstlevende hoeft niet in geding te worden betrokken bij verdelingsgeschil in nalatenschap eerst overleden echtgenoot.

In een verdelingsgeschil komt aan de orde of de vereffenaar in de procedure moet worden betrokken. De rechtbank geeft aan dat het gaat om de verdeling van een goed dat tot de nalatenschap van erflater behoorde. De echtgenote van erflater was als een van zijn erfgenamen ook deelgenoot, maar zij is inmiddels ook overleden. In haar nalatenschap is een vereffenaar benoemd. Enkele gedaagden vorderen in incident dat eiser in de hoofdzaak wordt gelast om deze vereffenaar in het geding te betrekken. De vordering wordt afgewezen omdat niet gesteld is dat het meewerken aan de verdeling van het goed dat tot de nalatenschap van erflater behoorde, behoort tot de taak van de vereffenaar in de nalatenschap van de echtgenote.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 04-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:1235

Zaaknummer: C/16/600686 / BE ZA 25-52

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Na ontslag krijgt opvolgend meerderjarigenbewindvoerder verzoek grond ontslag te onderzoeken van testamentair bewindvoerder.

De ouders van betrokkene waren tijdens leven de meerderjarigenbewindvoerders over zijn vermogen. Na het overlijden van beide ouders is broer X op zijn verzoek tot opvolgende bewindvoerder benoemd. X gaf daarbij aan tevens testamentair bewindvoerder te zijn in de nalatenschap van zijn vader. Omdat de boedelbeschrijving niet binnen vier maanden is ingediend, heeft de rechtbank X diverse keren gerappelleerd, en om het aanleveren van meer stukken verzocht. X is niet verschenen op een tweetal zittingen over het niet-indienen, waarbij werd gewezen op zijn wettelijke verplichtingen uit hoofde van het dubbele bewindvoerschap en de consequenties als deze niet zouden worden nageleefd. Volgens de kantonrechter frustreert de bewindvoerder het door de rechtbank uit te voeren toezicht op het bewind en bestaan daarmee gewichtige redenen voor ambtshalve ontslag van de bewindvoerder, artikel 1:448 lid 2 BW. De kantonrechter somt op welke verplichtingen niet zijn nagekomen en ontslaat X als meerderjarigenbewindvoerder en benoemt Y tot opvolger. De kantonrechter geeft aan dat Y moet nagaan of er grond is om X ook als testamentair bewindvoerder ontslag te verlenen op grond artikel 4:164 lid 2 BW, en verzoekt Y daar verder onderzoek naar te doen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 01-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:2211

Zaaknummer: 12158027

Rechters: M.P. Schutte

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Notaris die op verzoek van erflaatster concepttestament naar bewindvoerder stuurt, schendt daarmee niet zijn geheimhouding.

De goederen van de moeder van klager zijn op haar eigen verzoek onder bewind gesteld van een professionele bewindvoerder. De advocaat van klager heeft vragen gesteld aan deze bewindvoerder over de verkoop van de woning van moeder. De bewindvoerder heeft daarop geantwoord en het concepttestament van moeder meegestuurd. Uit dit concepttestament blijkt dat klager door zijn moeder zou worden uitgesloten als erfgenaam. Een jaar later is moeder overleden en is klager gebleken dat de notaris het testament van moeder heeft gepasseerd conform het concepttestament. Klager verwijt de notaris dat hij zijn geheimhoudingsplicht heeft geschonden door het concepttestament van zijn moeder aan haar bewindvoerder toe te sturen.

In eerste aanleg (ECLI:NL:TNORARL:2025:30) is de klacht afgewezen omdat de notaris het concepttestament naar de bewindvoerder van erflaatster heeft verzonden op haar verzoek. De geheimhoudingsplicht mag enkel in uitzonderlijke gevallen worden doorbroken. Een van deze gevallen is dat de geheimhoudersinformatie op verzoek van of met toestemming van een betrokken partij wordt gedeeld. De notaris heeft het concepttestament op verzoek van erflaatster aan haar bewindvoerder verzonden. Klager stelt zich daarnaast op het standpunt dat erflaatster niet wilsbekwaam genoeg was om deze toestemming te verlenen. De notaris had geen aanleiding op grond waarvan hij gereede twijfel moest hebben aan de wilsbekwaamheid van erflaatster. Klager heeft dit standpunt niet nader onderbouwd.

Ook het tuchthof (ECLI:NL:GHAMS:2026:926) verklaart de klacht ongegrond omdat het de verklaring van de notaris over de wijze waarop het contact met erflaatster tot stand is gekomen en de diverse gesprekken die hij met erflaatster heeft gehad, geloofwaardig en juist acht. De bewindvoerder behartigde de belangen van erflaatster, waardoor er voor de notaris geen reden bestond om te twijfelen aan het verzoek tot toezending van het concepttestament aan de bewindvoerder. Een video waarin erflaatster zegt nooit een notaris te hebben gezien, dateert van een jaar later en zegt niets over de geestelijke gesteldheid tijdens het testeren. Klager geeft bovendien aan dat hij in de periode rondom het passeren van het testament van erflaatster geen contact had met erflaatster, waardoor hij slechts aannames kan doen over de

gesteldheid van erflaatster in die periode.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 31-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:926

Zaaknummer: 200.359.015

Rechters: J.H. Lieber, J.C.W. Rang en A.M.J.M. Ploumen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie EU over de uitlegging van artikel 4 van de Erfrechtverordening met betrekking tot een Oostenrijks zorglegaat.

Dit betreft een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie EU ingediend door het Oberste Gerichtshof (hoogste federale rechter in civiele en strafzaken, Oostenrijk) over de uitlegging van artikel 4 van verordening (EU) nr. 650/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen en de aanvaarding en de tenuitvoerlegging van authentieke akten op het gebied van erfopvolging, alsmede betreffende de instelling van een Europese erfrechtverklaring (*PbEU* 2012, L 201/107). De partner van de in Oostenrijk overleden erflaatster, wier erfgenamen in Duitsland wonen, doet een beroep op het wettelijk legaat dat naar Oostenrijks recht wordt toegekend ter erkenning van de zorg die de mantelzorger aan de overledene heeft verleend toen deze nog in leven was. Dit zorglegaat is naar Oostenrijks recht een legaat dat losstaat van enige door de erflater opgestelde testamentaire beschikking. Het is vergelijkbaar met een wettelijk erfdeel en is naast een dergelijk erfdeel verschuldigd, aangezien de begunstigde het zorglegaat alleen kan worden ontzegd indien er een grond voor onterving bestaat. Niettemin kunnen er ook parallellen worden getrokken met regels van verbintenissenrecht of regels inzake ongerechtvaardigde verrijking, aangezien het zorglegaat dient ter vergoeding van bepaalde diensten. De verwijzende rechter is voorts van oordeel dat het zorglegaat de wilsautonomie van de betrokkene met betrekking tot verdeling van zijn nalatenschap beperkt. Gelet op een en ander moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat artikel 4 van Verordening (EU) nr. 650/2012, gelezen in samenhang met artikel 1 en artikel 3 lid 1 onder a daarvan, aldus moet worden uitgelegd dat het begrip 'erfopvolging' in de zin van dat artikel 4 een wettelijk legaat omvat dat na het overlijden van een erflater, los van enige door deze erflater opgestelde testamentaire beschikking, wordt toegekend aan bepaalde naasten van de erflater vanwege de zorg die zij hem gedurende een bepaalde periode voorafgaand aan dat overlijden hebben verleend, mits zij voor deze zorg geen enkele schenking of vergoeding hebben ontvangen, waarbij dit legaat altijd naast het wettelijk erfdeel verschuldigd is, aangezien de begunstigde het zorglegaat alleen kan worden ontzegd indien er een grond voor onterving bestaat.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 26-03-2026

ECLI: ECLI:EU:C:2026:251

Zaaknummer: C-618/24

Rechters: I. Jarukaitis, M. Condinanzi, N. Jääskinen, R. Frenco en A. Kornezov

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vruchtgebruiker boekt opbrengst vervreemd goed niet op afzonderlijke rekening zodat zaaksvervangingsketen wordt doorbroken en vruchtgebruik eindigt.

Aan X is het vruchtgebruik met vertering en vervreemdingsbevoegdheid gelegateerd van een onverdeeld aandeel in pand. X is eigenaar van het andere onverdeelde aandeel. Als X het pand verkoopt en in eigendom overdraagt, wordt de opbrengst op een ten name van X staande bankrekening gestort. In lijn met HR 9 januari 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZC2536 oordeelt de rechtbank dat door die overboeking de zaaksvervangingsketen is doorbroken. Het gevolg daarvan is dat de rechten van X op zowel het aan het vruchtgebruik onderworpen goed als op de koopsom teniet zijn gegaan. X moet dan ook de helft van de verkoopopbrengst overboeken aan de bloot-eigenaar. Dat X nadat de koopsom op de privérekening was gestort, de gelden alsnog naar een aparte rekening heeft overgeboekt, heelt het doorbreken van de keten niet.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 11-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:2149

Zaaknummer: C/03/330324 / HA ZA 24/220

Rechters: V.E.J. Noelmans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank stelt vast dat de nalatenschap en gedaagde/kind over en weer vorderingen op elkaar hebben en dat gedaagde haar aandeel in de vordering op haar niet heeft verbeurd.

Het conflict tussen eiser en gedaagde spitst zich op de eerste plaats toe op de beschuldigingen van eiser aan het adres van gedaagde dat zij geld onrechtmatig heeft onttrokken van de ouders. Dat geld moet zij daarom volgens eiser terugbetalen aan de nalatenschap. Verder was in deze procedure de vraag aan de orde of gedaagde nog geld moet terugbetalen aan de nalatenschap in verband met geld dat zij van de ouders heeft geleend. Daarnaast maakt gedaagde op haar beurt aanspraak op vergoeding uit de nalatenschap van kosten die zij ten behoeve van de ouders heeft betaald. In het tussenvonnis heeft de rechtbank over de geldleningen geoordeeld dat de nalatenschap een vordering heeft op gedaagde van € 8.600. Verder heeft de rechtbank geoordeeld dat gedaagde haar aanspraak op haar aandeel in deze vordering van de nalatenschap niet heeft verbeurd. De rechtbank stelt voorop dat het in familierelaties als de onderhavige, waarbij de ouders aan gedaagde het vertrouwen hebben gegeven om te beschikken over hun bankrekeningen, past om enige terughoudendheid aan te nemen in het vaststellen van een verplichting tot het rechtvaardigen van iedere uitgave door de gevolmachtigde, zeker als, zoals hier het geval is, verantwoording van de gevolmachtigde wordt gevraagd over een lange periode die deels in een ver verleden is gelegen. Deze terughoudendheid vindt echter een grens bij financiële handelingen van de gevolmachtigde/gedaagde die wat aard en/of omvang betreft niet gerekend kunnen worden tot het normale uitgavenpatroon van ouders. Dit betekent dat van gedaagde uitsluitend kan worden verlangd dat zij voor de periode januari 2011 - mei 2023, voor zover gedaagde toen kon beschikken over het vermogen van de ouders, een afdoende uitleg geeft voor uitgaven die zij heeft gedaan maar die niet passen in het normale uitgavenpatroon van de ouders. In dat kader wordend verschillende periodes besproken. Een groot deel van de besproken uitgavenposten passen volgens de rechtbank in het normale uitgavenpatroon van vader. De bedragen zijn passend voor de desbetreffende huishoudelijke uitgaven (zoals een krantenabonnement) en verder zijn de eenmalige kosten zoals de uitvaartkosten, de belastingaanslagen, de kosten van de vakantie in Spanje en de kosten van de verhuizingen van vader naar de woning van gedaagde, en daarna naar locatie woonzorg, niet onredelijk hoog. Daarnaast stelt gedaagde,

onder andere onderbouwd met verklaringen van derden, dat zij regelmatig met vader uitstapjes maakte, zoals naar Artis. De kosten die daarvoor worden opgevoerd door gedaagde zijn evenmin exorbitant. Uit de overgelegde stukken blijkt ten slotte genoegzaam dat gedaagde enkele lasten van het appartement van ouders heeft betaald. Gedaagde heeft voldoende aangetoond dat zij deze kosten heeft gemaakt ten behoeve van vader of de nalatenschap. Per saldo oordeelt de rechtbank dat gedaagde nog circa € 16.000 aan de nalatenschap moet voldoen.

Eiser stelt dat gedaagde de vordering van de nalatenschap op haar opzettelijk heeft verzwegen. Gedaagde betwist dat. De rechtbank heeft in het tussenvonnissen geoordeeld dat gedaagde haar aandeel in de vordering van de restantlening niet heeft verbeurd. Ook ten aanzien van de vordering uit hoofde van onrechtmatige onttrekkingen is de rechtbank van oordeel dat gedaagde haar aandeel daarin niet heeft verbeurd. Gezien de gemotiveerde betwisting van gedaagde is niet komen vast te staan dat zij deze vordering opzettelijk heeft verzwegen. Zij heeft gedurende een periode het vermogen van vader beheerd en daarna de nalatenschap. Daarbij zijn, zoals gedaagde aanvoert, de financiële huishoudens door elkaar gaan lopen. Dat blijkt ook uit de bankafschriften. Vast is komen te staan dat de nalatenschap een vordering heeft op gedaagde. Ook is komen vast te staan dat gedaagde een opeisbare tegenvordering op de nalatenschap heeft. De vorderingen ontlopen elkaar niet veel. Onder deze omstandigheden kan de rechtbank niet vaststellen dat gedaagde al eerder wist dat de nalatenschap per saldo een vordering op haar had en dus ook niet dat zij die opzettelijk heeft verzwegen. Omdat gedaagde het vermogen van haar vader en de nalatenschap beheerde, had zij daarvan een betere administratie moeten bijhouden. Dat heeft zij niet gedaan. De rechtbank ziet echter in de onzakelijke manier waarop gedaagde het vermogen van vader/nalatenschap heeft beheerd geen aanleiding om de sanctie van verbeurdverklaring op te leggen. De vordering tot verbeurdverklaring wordt afgewezen. De rechtbank wijst ook de vordering van eiser af dat de onttrekkingen door gedaagde schenkingen betroffen die door misbruik van omstandigheden tot stand zijn gekomen, en vernietigd moeten worden.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 09-10-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:9016

Zaaknummer: C/13/729612 / HA ZA 23-145

Rechters: R.H.C. van Harmelen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank stelt omvang legaat aan partner erflater vast alsmede de vordering van de nalatenschap op de partner, verrekent deze vordering en wijst de vordering afgifte legaat toe.

Eiseres heeft een affectieve relatie met de vader van gedaagden (erflater) gehad tot aan diens overlijden. In het testament van erflater is opgenomen dat gedaagden erfgenamen zijn en dat een (maximum)bedrag aan eiseres is gelegateerd. Vanaf de bankrekening van erflater zijn in de loop der tijd meermaals bedragen overgeboekt op de bankrekening van eiseres. Eiseres vordert afgifte van het legaat. Volgens gedaagden zijn de overboekingen van de bankrekening van erflater naar de bankrekening van eiseres gedaan bij wijze van geldlening ofwel zonder medeweten van erflater en zijn er (vanuit de nalatenschap) nog verdere vorderingen op eiseres mede in verband met aanzienlijke overboekingen van erflaters rekening naar die van eiseres. Zij beroepen zich in conventie op verrekening met de gestelde tegenvorderingen, en vorderen in reconventie de betaling daarvan.

De rechtbank beoordeelt de overboekingen en komt tot het oordeel dat er een tegenvordering van de nalatenschap van € 64.019 is op eiseres en dat het legaat – gezien de omvang van de nalatenschap – € 200.000 bedraagt. In zoverre slaagt in conventie het beroep op verrekening. Het na verrekening resterende legaatbedrag wordt aan eiseres toegewezen en de vorderingen in reconventie worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 25-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:6622

Zaaknummer: C/09/681722 / HA ZA 25-234

Rechters: A.C. Bordes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter legt legaat van woning aan huurder zo uit dat de huurder met een getekende maar nog niet ingegane huurovereenkomst geen legataris is.

Erflaatster heeft in haar testament aan elk van de huurders die ten tijde van zijn overlijden in het door hem/haar gehuurde pand woont, of een garage, tuin of weiland huurt, met uitzondering van X, het/de betreffende door hem/haar/hen gehuurde pand, garage of tuin gelegateerd onder de last en verplichting de daaraan verbonden hypothecaire schulden voor zijn/haar/hun rekening te nemen en als eigen schuld te voldoen. Q heeft een woning bezichtigd met het oog op het aangaan van een huurovereenkomst. Y, die namens erflaatster optrad als verhuurder, heeft Q bericht dat de keus op hem is gevallen en dat op het moment dat zij de waarborgsom en huur binnen hebben evenals een getekend exemplaar van de huurovereenkomst zij de huur als definitief beschouwen. In de huurovereenkomst is 15 februari 2024 als ingangsdatum vermeld. In geschil is of eiser als legataris kwalificeert. De executeur en Q hebben zich gezamenlijk tot de kantonrechter gewend met de vraag of Q legataris is of niet. De kantonrechter meent van niet omdat vaststaat dat Q de huurovereenkomst vóór het overlijden van erflaatster heeft ondertekend en dat hij deze vóór het overlijden naar de beheerder heeft geretourneerd. Ook staat vast dat Q vóór het overlijden van erflaatster de waarborgsom en de vanaf 15 februari 2024 verschuldigde huurprijs heeft betaald. Verder staat vast dat Q ten tijde van het overlijden niet in het gehuurde woonde. Q heeft de huurovereenkomst op 12 februari 2024, dus ná het overlijden van erflater, ondertekend door de bewindvoerder retour ontvangen. Ten slotte geldt dat de geldigheid van de huurovereenkomst tussen partijen niet ter discussie staat. Vast staat dat de woning overeenkomstig hetgeen daarover in de huurovereenkomst is vermeld, op 15 februari 2024 aan Q ter beschikking is gesteld. Ten tijde van het overlijden van erflaatster was Q aldus (nog) geen huurder van het pand en woonde hij er nog niet. Q betoogt weliswaar dat hij wel als huurder moet worden gekwalificeerd, maar de executeur wijst er terecht op dat in de huurovereenkomst is overeengekomen dat Q vanaf 15 februari 2025 zou gaan huren. Het feit dat de huurovereenkomst vóór het overlijden van erflaatster is aangegaan, maakt dit alles niet anders. Dit laat immers onverlet dat de daarin overeengekomen rechten en verplichtingen (pas) ingaan op 15 februari 2025. Hier komt ook nog bij dat Q ten tijde van het overlijden van

erflaatster (nog) niet in de woning woonde, terwijl dat ook een voorwaarde is die erflaatster voor huurders van panden aan de verkrijging van het legaat heeft gekoppeld.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 24-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:10510

Zaaknummer: 11376011/OV/24-53

Rechters: N.H.J. Lafghani

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De in een geschil tussen potentiële huurvoortzetter gevorderde veroordeling dat een van hen de woning moet verlaten, wordt afgewezen.

Oma/erflaatster huurde tot haar overlijden in 2025 een woning van X. Haar zoon/eiser 1 en twee kinderen van haar dochter, gedaagde en de minderjarige kleindochter, woonden ook in het huis. Oma had de voogdij over de kleindochter. Een ander kind van de dochter is mede-eiser. De drie kleinkinderen hebben vanaf hun geboorte bij oma gewoond en zijn door haar opgevoed. De zoon, de mede-eiser en gedaagde zaten aanvankelijk gezamenlijk op de lijn dat het wenselijk was om de minderjarige kleindochter gezamenlijk op te voeden als zij in oma's huis kon blijven wonen. Inmiddels staan eisers en gedaagde tegenover elkaar en is in geschil wie in de woning mag blijven en zijn zowel eisers als gedaagde een eigen procedure tot huurvoortzetting gestart. Eisers willen dat de voorzieningenrechter als tijdelijke maatregel bepaalt dat zij in de woning mogen blijven en dat gedaagde deze moet verlaten. De voorzieningenrechter meent dat voorshands niet aannemelijk is dat een vordering van de zoon/eiser 1 of kleindochter/eiser 2 tot huurvoortzetting in een bodemprocedure zal worden toegewezen. Eiser 2 is pas na het overlijden van oma teruggekeerd naar de woning. De kantonrechter wil aannemen dat eiser 1/ de zoon zijn leven heeft aangepast aan het wonen met en zorgen voor zijn nichtjes. Toch blijkt daaruit, mede gelet op zijn verklaring over de relatie met zijn partner en het feit dat eiser 2 in 2018 en gedaagde in 2021 meerderjarig zijn geworden, niet zonder meer dat hij ook de afgelopen jaren een gemeenschappelijke huishouding met oma heeft gehad. Het voorlopig oordeel van de kantonrechter is dat eisers de huur van het huis niet voortzetten op grond van artikel 7:268 lid 2 BW. De kantonrechter kan dan ook niet bepalen dat eisers gerechtigd zijn tot het gebruik van het gehuurde huis totdat is komen vast te staan wie daarvan de rechthebbende is. Dit betekent ook dat er geen grond is voor het bepalen van een (andere) gebruiksregeling voor het huis. Ook het subsidiaire verzoek tot het treffen van een conflictenregeling als bedoeld in artikel 7:267 lid 7 BW wijst de kantonrechter af omdat het hierbij gaat om huisgenoten die als medehuurder een overleden huurder opvolgen of die de huur op grond van artikel 7:268 BW mogen voortzetten. En daarvan is dus geen sprake. Dit betekent dat er in de verhouding tussen eisers tegenover gedaagde geen grond is om bij wijze van voorlopige voorziening gedaagde te veroordelen het

huis te verlaten en niet meer te betreden. De kantonrechter benadrukt in dit kader dat dit kort geding niet gaat over de vraag in hoeverre gedaagde gerechtigd is tot het gebruik van het huis en ook niet over de eventuele rechtsverhouding tussen verhuurder en gedaagde. De kantonrechter kan wel volgen dat gedaagde zolang zij feitelijk in het huis verblijft maandelijks een gebruiksvergoeding is verschuldigd. Het ligt in de rede dat zij die vergoeding dan is verschuldigd aan de verhuurder en niet aan eiser 1 als beheerder van de ervenrekening.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 27-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:1951

Zaaknummer: 11814012 CV EXPL 25-5416

Rechters: J.A.M. van den Berk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof hecht grote betekenis aan passage in levenstestament dat gemachtigde geen verantwoording hoeft af te leggen aan de erven van de levenstestateur.

De nimmer gehuwde en zonder afstammelingen in 2017 overleden erflater is na een langdurig verblijf in de Verenigde Staten teruggekeerd naar Nederland. Hij had inmiddels de Amerikaanse nationaliteit verkregen. Met zijn familie had hij geen/weinig contact, afgezien met een nicht. In zijn levenstestament had erflaters de nicht een volmacht gegeven. In de bepalingen staat o.m. dat de nicht driemaandelijks verantwoording moet afleggen en is verder nadrukkelijk bepaald dat zij géén verantwoording hoeft af te leggen aan zijn erfgenamen. Als reden geeft erflater het beperkte contact met zijn bloedverwanten. Appellant is een broer van erflater, geïntimeerde de nicht. Verdere familie bestaat uit een halfbroer en een inmiddels overleden halfzus. Erflater is zonder testament overleden, appellant heeft zijn nalatenschap beneficiair aanvaard. Na aanvankelijk niet-ontvankelijk te zijn verklaard in door hem ingestelde vorderingen jegens de nicht omdat hij zonder toestemming van de kantonrechter daartoe alleen bevoegd was samen met de overige erfgenamen, heeft appellant bedoelde toestemming verzocht en gekregen. Vervolgens is na verleend verlot conservatoir beslag gelegd op de woning van de nicht en haar bankrekening. Nadat deze vordering in eerste aanleg werd afgewezen vordert appellant veroordeling van de nicht tot het afleggen van rekening en verantwoording. Het hof is van oordeel dat aan de nadrukkelijke passages in het levenstestament groot gewicht moet worden toegekend en dat niet is gebleken dat erflater wilsonbekwaam was ten tijde van het opstellen van het levenstestament. Hoewel de nicht daar op grond van het levenstestament niet toe was verplicht, heeft zij tijdens de procedure in eerste aanleg toch rekening en verantwoording afgelegd. Het overzicht dat zij daartoe heeft gemaakt, bevindt zich in het dossier. Appellant heeft zelf ook een overzicht overgelegd van de inkomsten van erflater. Deze bedroegen gemiddeld 1.000 netto per maand. Uit de afgelegde rekening en verantwoording en de vragen die daarover tijdens de mondelinge behandeling zijn gesteld, is het hof niet gebleken dat er sprake is geweest van onrechtmatige onttrekkingen. Het beroep slaag dan ook niet.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 31-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2030

Zaaknummer: 200.352.561/01

Rechters: C. Koopman, C. Coster en E. Leentjes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot benoemen vervangend executeur wordt toegewezen, die van een vervangend testamentair bewindvoerder aangehouden.

In haar testament heeft de in 2026 overleden erflaatster haar minderjarige zoon tot enig erfgenaam benoemd, haar vader tot executeur/afwikkelingsbewindvoerder en verzoekster tot voogd over de zoon. Sinds het overlijden van erflaatster is de vader van de zoon/belanghebbende de enige wettelijke vertegenwoordiger van de zoon (en uit dien hoofde als belanghebbende in de nalatenschap van erflaatster betrokken). Omdat de vader van erflaatster in 2021 is overleden, verzoekt verzoekster haar tot vervangend executeur/bewindvoerder te benoemen. Belanghebbende stemt in met de benoeming van verzoekster tot executeur maar maakt bezwaar tegen haar benoeming als bewindvoerder. Het ligt volgens hem meer voor de hand dat hij het beheer over het vermogen van zijn zoon voert. Het testament voorziet in de benoeming door de kantonrechter van een vervangend executeur, zodat de kantonrechter daarmee instemt. De beslissing over de bewindvoerder wordt aangehouden, de kantonrechter beveelt ter zake een mondelinge behandeling.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 20-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:2994

Zaaknummer: 12102147

Rechters: M. Wiltjer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering om mede-erfgenamen te veroordelen tot medewerking om inzage te krijgen in (wellicht opgeheven) Luxemburgse bankrekening toegewezen.

Eiseres en gedaagden zijn zussen en tevens de erfgenamen van hun in 2016 overleden vader. Vader had twee buitenlandse bankrekeningen: één in Duitsland en één in Luxemburg. De Duitse bankrekening is eind 2003 opgeheven. De Luxemburgse bankrekening is blijven bestaan, maar de tenaamstelling daarvan is op 22 september 2004 gewijzigd. Erflater heeft daarbij een volmacht gekregen om over de rekening te beschikken. Formeel stond de rekening niet langer op naam van erflater en de nieuwe rekeninghouder is het geld van erflater gaan beheren. Volgens een handgeschreven notitie van erflater zou zich in 2009 een bedrag van circa € 35.000 op de Luxemburgse rekening hebben bevonden. De Luxemburgse rekening zou in 2014 zijn opgeheven. De rechtbank wijst de vorderingen van eiseres om gedaagden te veroordelen tot medewerking om inzage te krijgen in de Luxemburgse bankrekening toe. Dat de rekening in 2014 zou zijn opgeheven, neemt niet weg dat nog steeds van belang kan zijn wat er met het daarop aanwezige vermogen is gebeurd en of de nalatenschap mogelijk een vordering heeft verkregen. De rechtbank is van oordeel dat eiseres een voldoende concreet belang heeft bij de gevraagde informatie. Het ligt voor de hand dat erfgenamen vraagtekens hebben bij het verloop van een rekening waarvan niet duidelijk is waar het vermogen is gebleven. Zonder nadere informatie kan niet worden vastgesteld wat er met dit vermogen is gebeurd en of er sprake is van een nagekomen bate of een andere aanspraak van de nalatenschap. Dat de rekening later is opgeheven, sluit een dergelijke aanspraak niet uit.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:1368

Zaaknummer: C/16/586721 / BE ZA 25-1

Rechters: G. Konings

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eiseres gaat voorbij aan private bevoegdheid van executeur en wordt niet-ontvankelijk verklaard.

In vier (gevoegde) zaken (ECLI:NL:RBMNE:2026:1365, ECLI:NL:RBMNE:2026:1366, ECLI:NL:RBMNE:2026:1367 en ECLI:NL:RBMNE:2026:1364) heeft de vader van eiseres kort voor zijn overlijden bedragen van € 16.000 resp. € 23.000 aan de gedaagden geschonken. Eiseres, vertegenwoordigd door een rechtsbijstandsverzekeraar, vordert (in conventie) – samengevat – dat de kantonrechter voor recht verklaart dat deze schenkingen zijn vernietigd wegens misbruik van omstandigheden en dat gedaagden worden veroordeeld de bedragen aan de nalatenschap van vader te betalen, te vermeerderen met de wettelijke rente, buitengerechtelijke kosten en proceskosten. Eiseres wordt niet-ontvankelijk verklaard. Uit artikel 4:145 lid 2 van het Burgerlijk Wetboek volgt dat de executeur gedurende het beheer bij de vervulling van haar taak de erfgenamen in en buiten rechte vertegenwoordigt. Deze vertegenwoordigingsbevoegdheid is privaat of exclusief. Dat betekent dat alleen de executeur de bevoegdheid toekomt om namens de nalatenschap vorderingen in te stellen en dat de erfgenamen dit slechts met toestemming van de executeur kunnen doen. Van die toestemming bleek in geen van de zaken.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 04-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:1365

Zaaknummer: 11766629 \ UC EXPL 25-5448

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter stelt langstlevende een termijn als bedoeld in artikel 4:192 BW.

De in 2025 overleden erflater is de zoon van verzoekster en was op dat tijdstip gehuwd met verweerster 1. Erflater heeft verweerster 1 tot enig erfgename benoemd, zijn kinderen als erfgenamen uitgesloten en de zoon van zijn echtgenote tot executeur benoemd (medeverweerder). Verzoekster heeft krachtens een met hem afgesloten overeenkomst van lening € 222.000 aan erflater geleend. Tot zekerheid voor de terugbetaling is een recht van hypotheek gevestigd op een praktijkruimte met bovenwoning. De lening is direct opeisbaar bij overlijden van erflater. Verzoekster verzoekt de kantonrechter om een termijn te stellen waarbinnen zij een beslissing moeten nemen over de wijze waarop zij de nalatenschap van erflater aanvaarden (of verwerpen). Uit artikel 4:192 lid 2 BW volgt dat een dergelijk verzoek alleen kan worden gericht tegen een erfgenaam. De executeur is geen erfgenaam. Het verzoek voor zover dit is gericht tegen de executeur vindt geen steun in de wet en wordt daarom afgewezen. Verzoekster heeft er als schuldeiser van de nalatenschap belang bij om op korte termijn duidelijkheid hierover te verkrijgen. De echtgenote heeft ter gelegenheid van de mondelinge behandeling weliswaar verklaard dat zij voornemens is de nalatenschap zuiver te aanvaarden en dat zij deze keuze binnen twee maanden zal maken, maar de kantonrechter is er niet van overtuigd dat de echtgenote/verweerster 1 op dit punt een harde toezegging heeft willen doen die zij ook zal nakomen. Een termijn van twee weken acht de kantonrechter redelijk. De executeur heeft de omvang en samenstelling van de nalatenschap geïnventariseerd en verweerster 1, die goed contact heeft met de executeur, moet hiervan op de hoogte zijn. Zij is dus in staat om binnen deze termijn een weloverwogen keuze te maken over de vraag of en zo ja op welke manier zij de nalatenschap aanvaardt. De kantonrechter wijst erop dat als geen keuze wordt gemaakt binnen de gestelde termijn, verweerster 1 geacht wordt de nalatenschap zuiver te hebben aanvaard (art. 4:192 lid 3 BW).

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 27-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:2667

Zaaknummer: 12008453 \ EZ VERZ 25-499

Rechters: N.H.J. Lafghani

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Executeur niet-ontvankelijk want kan zonder een daartoe strekkende machtiging niet procederen over een (navorderings)aanslag erfbelasting.

De executeur heeft bezwaar gemaakt tegen een aan een erfgenaam opgelegde navorderingsaanslag erfbelasting. De Inspecteur heeft het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard wegens het ontbreken van een geldige volmacht en het niet motiveren van het bezwaarschrift. De rechtbank heeft het beroep tegen de uitspraak op bezwaar ongegrond verklaard. De executeur heeft in bezwaar geen schriftelijke machtiging overgelegd waaruit kan worden afgeleid dat hij eiser vertegenwoordigt. De executeur is geen advocaat en diens betoog dat hij niet gehouden was om in bezwaar een machtiging over te leggen omdat hij in zijn hoedanigheid van executeur in de nalatenschap van erflaatster bevoegd is om de erfgenamen in en buiten rechte te vertegenwoordigen, treft geen doel. De vertegenwoordigingsbevoegdheid van de executeur betreft enkel het beheer van de nalatenschap en het al dan niet procederen over een navorderingsaanslag erfbelasting behoort daar niet toe. Ook uit artikel 72 Successiewet 1956 volgt geen vertegenwoordigingsbevoegdheid. Op grond van die bepaling gelden voor executeurs dezelfde verplichtingen als voor erfgenamen. Het maken van bezwaar of instellen van beroep betreft geen dergelijke verplichting. Dat de inspecteur/verweerder lopende het bezwaar tegen de aanslag geen machtiging van de executeur heeft verlangd, maakt dit niet anders. Het hof geeft o.m. aan dat ingevolge artikel 44 lid 1 Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR) de bevoegdheid van de executeur om de rechtverkrijgenden onder algemene titel (de erfgenamen) te vertegenwoordigen voor wat betreft de belastingheffing, uitsluitend geldt voor het uitoefenen van de bevoegdheden en voor het nakomen van de verplichtingen die de overledene zou hebben gehad, ware zij in leven gebleven. De onderhavige procedure betreft de aan belanghebbende opgelegde navorderingsaanslag erfbelasting ter zake van zijn verkrijging uit de boedel van de overledene. Dit is een persoonlijke verplichting van belanghebbende die niet tot stand was gekomen als erflaatster in leven was gebleven. Artikel 44 lid 1 AWR is hierop dus niet van toepassing. De verklaring van executeur is daarom geen toereikend bewijs dat de executeur bevoegd is om belanghebbende te vertegenwoordigen in deze procedure. Ook uit artikel 72 Successiewet 1956 volgt geen vertegenwoordigingsbevoegdheid voor de

executeur.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 17-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:389

Zaaknummer: BK-24/1012

Rechters: Chr.Th.P.M. Zandhuis, R.A. Bosman en Maas, C. C. Maas

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank oordeelt geldstromen van erflater naar gedaagde niet onrechtmatig jegens nalatenschap, maar zij is wel deels ongerechtvaardigd verrijkt.

Eiser is de zoon en enig erfgenaam van de in 2024 overleden erflater. Gedaagde is getrouwd met de broer van erflater. Na een behandeling in een psychiatrisch ziekenhuis is erflater in een huis van een zorginstelling gaan wonen. In 2020 hebben erflater en gedaagde en/of-rekening I geopend. In 2021 heeft erflater zijn woning verkocht aan de dochter van gedaagde waarna de opbrengst is gestort op rekening II. Eiser stelt dat gedaagde onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld doordat zij gelden aan erflater heeft onttrokken dan wel ongerechtvaardigd is verrijkt. De rechtbank stelt vast dat eiser beneficiair heeft aanvaard en begrijpt dat hij zijn in persoon ingestelde vorderingen in hoedanigheid van vereffenaar heeft ingesteld. Eiser stelt dat gedaagde toezicht hield op de financiën van erflater in de jaren voor zijn overlijden en misbruik heeft gemaakt van zijn kwetsbare positie. Vanaf 2020 zijn geldbedragen onder meer afkomstig van de verkoop van de woning van erflater op de en/of-rekeningen gestort en vervolgens contant opgenomen. Ook zijn er bedragen overgeboekt naar de eigen rekening van gedaagde (en haar echtgenoot). De rechtbank overweegt dat gedaagde als mederekeninghouder bevoegd was om deze transacties en opnames te doen. De enkele omstandigheid dat de opnames en overboekingen gedaan zijn, is dus een onvoldoende onderbouwing van gesteld onrechtmatig handelen. Verder had erflater volgens de rechtbank zelf beheer over en inzicht in de en/of-rekeningen. Uit de feiten leidt de rechtbank verder niet af dat erflater vanaf 2020 handelingsonbekwaam was, eiser heeft dit onvoldoende onderbouwd. Ook rustte op gedaagde geen bijzondere zorgplicht in die zin dat zij bijvoorbeeld als mantelzorgster voor erflater optrad. Gedaagde hielp erflater weliswaar met zijn financiën, maar voor het overige woonde hij bij de zorginstelling en werd hij door de medewerkers daar begeleid. Dat is onvoldoende om gedaagde als mantelzorgster te kunnen aanmerken. Daarmee staat in rechte vast dat erflater voldoende in staat was zijn wil te bepalen en dus ook om over zijn vermogen te kunnen beschikken. Daartoe moet ook worden gerekend de beslissing om de en/of-rekeningen te openen en geld van die rekeningen in contanten op te (laten) nemen. Het grote aantal pintransacties en de omstandigheid dat veel grote geldbedragen per transactie zijn opgenomen, roepen vragen op over de aard en bestemming van deze opnames, ook bij de

rechtbank. Maar nu in rechte is komen vast te staan dat erflater de beschikking over en inzicht had in de en/of-rekeningen en de stelling dat hij in een kwetsbare positie ten opzichte van gedaagde verkeerde, onvoldoende onderbouwd is, moet worden aangenomen dat erflater welbewust en met een vrije wil deze opnames heeft gedaan of laten doen. Dit staat aan het onrechtmatige karakter van deze opnames in de weg. Eiser heeft verder geen feiten en omstandigheden aangevoerd waaruit volgt dat gedaagde onrechtmatig heeft gehandeld. Voor wat betreft de opnames is ook te weinig gesteld om van ongerechtvaardigde verrijking te kunnen spreken. Anders ligt het voor de bedragen die zijn overgemaakt naar de bankrekening van gedaagde. Zij erkent de ontvangst van die bedragen. Door deze overboekingen is (de nalatenschap van) erflater verarmd en is gedaagde verrijkt, terwijl uit de omschrijving van de overboekingen niet blijkt welke rechtsgrond aan de transacties ten grondslag ligt. Ook heeft gedaagde niet op een andere manier inzichtelijk gemaakt wat de rechtsgrond van deze overboekingen is geweest. De enkele stelling van gedaagde dat deze bedragen waren bedoeld om eerdere schulden van erflater bij haar af te lossen of dat zij dit gedaan heeft om op verzoek van erflater contante opnames te doen, is daarvoor een onvoldoende onderbouwde weerlegging. Voor een geslaagd beroep had gedaagde de oorsprong en omvang van deze schulden, opnames en overboekingen beter kunnen en moeten onderbouwen. Verder erkent gedaagde dat zij na het overlijden een aantal pintransacties vanaf rekening II heeft gedaan. Ook voor deze bedragen oordeelt de rechtbank dat gedaagde ongerechtvaardigd is verrijkt. Gedaagde is uit dien hoofde € 26.000 verschuldigd aan de nalatenschap.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 25-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:7085

Zaaknummer: C/09/689166 / HA ZA 25-659

Rechters: R.C. Hartendorp

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Dochter wordt gecremeerd, vader krijgt wel gelegenheid afscheid van haar te nemen, maar krijgt geen toegang tot crematorium en asbus moet aan moeder worden afgegeven.

De uitspraak van de voorzieningenrechter betreft een geschil tussen de twee ouders van hun overleden dochter. De vordering van de man om de vrouw te verplichten om opdracht te geven om de dochter te begraven, wijst de voorzieningenrechter af. De dochter heeft blijkens een consultverslag van de kinderoncoloog besproken hoe zij wenst dat haar uitvaart eruit komt te zien, 'inclusief de urn'. Ook hoeft de uitvaartondernemer de asbus alleen af te geven aan degene die opdracht heeft gegeven, oftewel de moeder. De voorzieningenrechter vindt wel dat de vader de gelegenheid moet krijgen om tezamen met zijn familieleden afscheid te nemen. Iedereen heeft recht op respect voor zijn familieleven. Dat brengt voor de man als vader ook het recht mee om op een waardige manier afscheid te kunnen nemen van zijn dochter, temeer nu hij tijdens de ziekte geen gelegenheid heeft gekregen om bij leven afscheid van haar te nemen. Om zeker te zijn dat moeder haar toezegging ter zake nakomt, verbindt de voorzieningenrechter hier een dwangsom van € 10.000 aan. De vader krijgt geen toegang tot de uitvaart. Volgens moeder is er geen uitvaartceremonie en wordt de dochter na het afscheidsmoment in het Uitvaartcentrum naar het crematorium gebracht. De moeder heeft als wens alleen te zijn als de dochter naar de crematieruimte wordt gebracht. De man heeft als vader belang om hierbij aanwezig te zijn maar de voorzieningenrechter is van oordeel dat het belang bij een rustig en waardig laatste moment van afscheid zwaarder weegt.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:3584

Zaaknummer: C/15/375702 / KG ZA 26-127

Rechters: J. van der Kluit

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omdat bewindvoerder zelfstandig kan beschikken, wordt ondanks testamentair bewind het verzoek tot storten gelden op BEM-rekening toegewezen.

Verzoekster, in hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van de minderjarigen, verzoekt goedkeuring voor de verdeling van de nalatenschap van erflater en vrijstelling van een notariële akte van verdeling, ex artikel 1:345 BW, met bepaling dat de erfdelen van de minderjarigen worden uitgekeerd op BEM- rekeningen met blokkade tot hun 23e levensjaar. De kantonrechter geeft aan dat uit het overzicht blijkt dat de verdeling niet ingewikkeld is en dat er geen registergoederen hoeven te worden verdeeld. De kantonrechter bepaalt dat de verdeling ook bij een onderhandse akte mag, dat bij de voorgestelde verdeling de belangen van de minderjarigen niet worden geschaad zodat ook daarvoor goedkeuring wordt gegeven. Omdat erflater in zijn testament een testamentair bewind heeft ingesteld over de erfdelen van de minderjarigen tot hun meerderjarigheid, is er naast deze bescherming in beginsel geen bescherming van een geblokkeerde regeling nodig. Maar omdat erflater had bepaald dat de bewindvoerder bevoegd zelfstandig over de gelden kan beschikken, bestaat er een risico dat de bewindvoerder uitgaven doet die niet in het belang van de minderjarigen zijn. Daarom bestaat er wel belang bij storting op een geblokkeerde rekening. De kantonrechter bepaalt dat het geld wordt gestort op een BEM-rekening. Die bescherming kan de kantonrechter slechts opleggen tot de meerderjarigheid; het verzoek de clause tot het 23^e levensjaar te laten lopen wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:5875

Zaaknummer: 12104398 EJ26-70626

Rechters: I.D. Bellaart

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitspraken in diverse eenvoudige vereffeningkwesties.

In ECLI:NL:RBAMS:2025:11303 wordt ingestemd met het verzoek om ex artikel 4:211 lid 4 BW ontheffing te verlenen voor de terinzagelegging van de boedelbeschrijving nu uit het verzoekschrift blijkt dat de nalatenschap solvabel is en de schulden kunnen worden voldaan.

In ECLI:NL:RBAMS:2025:11302 blijkt uit het verzoekschrift en de bijgevoegde stukken dat de aanwezige baten geheel moeten worden aangewend voor de bevoorrechte schuld van de nalatenschap. Dit betreffen de uitvaartkosten die de vereffenaar uit eigen middelen heeft voorgeschoten. Voor de overige schuldeisers blijft er zo te zien weinig over. Omdat er geen redelijk belang (meer) is gediend met de voortzetting van de vereffening, beveelt de kantonrechter de opheffing daarvan.

In ECLI:NL:RBZWB:2026:2209 verzoekt de door de rechtbank benoemde vereffenaar de kantonrechter op grond van artikel 4:206 lid 3 BW zijn loon vast te stellen en om te worden vrijgesteld van het neerleggen van een rekening en verantwoording en een uitdelingslijst omdat alle crediteuren zijn voldaan. Het verzochte bedrag komt de kantonrechter met inachtneming van de Recofa-richtlijnen niet onredelijk voor, zodat dit bedrag zal worden toegewezen. Voor wat betreft de verzochte vrijstelling geeft de kantonrechter aan dat een door de rechter benoemde vereffenaar op grond van artikel 4:221 lid 2 BW een rekening en verantwoording en een uitdelingslijst niet hoeft neer te leggen, wanneer alle hem voor de afloop van de in artikel 4:218 lid 1 BW bedoelde termijn bekend geworden schulden ten volle worden voldaan wanneer de kantonrechter hem van deze neerlegging vrijstelt. Verzoeker heeft aangegeven dat alle crediteuren zijn voldaan binnen voornoemde termijn, en dus is er op grond van artikel 4:221 lid 2 BW geen verplichting om een rekening en verantwoording en een uitdelingslijst neer te leggen. Verzoeker kan daar dan ook niet van worden vrijgesteld. Voor de volledigheid wijst de kantonrechter verzoeker erop dat de rekening en verantwoording geschiedt aan hen die een recht op het overschot hebben, nu geen rekening en verantwoording wordt neergelegd (art. 4:221 lid 3 BW).

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 11-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:11303

Zaaknummer: 11974076

Rechters: M. Wiltjer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Huur(voortzettings)kwesties na overlijden van de huurder.

In deze zaak hebben de erven na het overlijden van de huurder/erflater de huur opgezegd. Bij de inspectie door de verhuurder in verband hiermee was geen toegang mogelijk tot twee slaapkamers. Het bleek dat appellanten van die kamers gebruikmaakten. De erven hebben verklaard appellanten niet te kennen. De in onderhavige procedure door appellanten gevorderde huurvoortzetting wordt afgewezen. De vordering van appellanten in hoger beroep strekt strikt genomen niet tot toewijzing van de in eerste aanleg geformuleerde vorderingen tot huurvoortzetting maar ertoe dat iedere beslissing wordt aangehouden totdat getuigen zijn gehoord. Feitelijk is de vordering niets anders dan een bewijsaanbod. Zonder handhaving van de in eerste aanleg geformuleerde vordering bestaat daarbij geen belang. Omdat de verhuurder er kennelijk ook van uitgaat dat de vordering uit eerste aanleg ondanks de tekst van het petitum is gehandhaafd, gaat het hof daar ook van uit. Appellanten stellen dat zij resp. 20 en 12 jaar met erflater in de woning woonden. Volgens hen was er sprake van een duurzame gemeenschappelijke huishouding omdat zij erflater hielpen met het huishouden, zij de kosten daarvan deelden en zij hem hielpen met zijn gezondheidsklachten. Volgens het hof is niet in geschil dat appellanten in de woning hun hoofdverblijf hadden. Het hof stelt vast dat afgezien van overboekingen voor huur en energie niet blijkt dat een duurzame gemeenschappelijke huishouding werd gevoerd. De door appellanten overgelegde verklaringen zijn volledig identiek, in algemene bewoordingen opgesteld en niet voorzien van enige feiten en/of omstandigheden waaruit blijkt dat de ondertekenaars daadwerkelijk op de hoogte waren van de gestelde samenwoning, en waarop die verklaringen op zijn gebaseerd. Die verklaringen zijn aldus onvoldoende concreet om als onderbouwing van een gemeenschappelijke huishouding te dienen, laat staan dat ze iets zeggen over de duurzaamheid daarvan. Ook bij de duurzaamheid van de samenwoning zijn namelijk de nodige vragen te stellen: appellanten zijn beiden gehuwd en hebben niet verklaard waarom zij desondanks een duurzame huishouding met een ander voeren. Het hof oordeelt verder dat appellanten terecht grieven tegen de uitvoerbaar bij voorraadverklaring van de ontruiming door de kantonrechter.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 31-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:468

Zaaknummer: 200.356.325/01

Rechters: mr. M.H.J. Doornink, J.J. van der Helm en Th.G. Lautenbach

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitspraken inzake percelen in langdurig onverdeelde Caribische nalatenschappen.

In ECLI:NL:OGEABES:2026:11 wonen de beide verzoekers in Nederland en is Openbaar Lichaam Saba (OLS) de belanghebbende. Verzoekers vragen toepassing van artikel 3:200a BW BES met betrekking tot een perceel dat in bezit is geweest van hun overgrootvader/erflater. Erflater heeft zijn inmiddels overleden kleinzoon Y tot zijn erfgenaam benoemd en verzoekers zijn de (enige) kinderen van Y en daarom gerechtigd tot zijn nalatenschap. Ten aanzien van het perceel is nooit een eigenaar geregistreerd in de openbare registers. Na erflaters overlijden woonde een familielid in het pand dat op het perceel staat en sinds haar overlijden staat het leeg. Ter zitting is namens het OLS het standpunt ingenomen dat het OLS geen bezwaar heeft tegen toekenning van het perceel in eigendom aan verzoekers, het OLS roept het domeinbeginsel niet in. Het gerecht stelt vast dat het onjuist is dat door de werking van artikel 5:24 BW BES de onroerende zaak toebehoort aan het Openbaar Lichaam (ECLI:NL:HR:2018:696, r.o. 3.3.3). Daarvan uitgaande en in aanmerking genomen dat het Openbaar Lichaam geen beroep op het domeinbeginsel heeft gedaan, kan, ook bij het ontbreken van een inschrijving van een eigenaar in de openbare registers, een langdurig onverdeeld gebleven gemeenschap worden aangenomen. Volgens de meetbrief is het perceel in bezit van de erfgenamen van erflater. De meetbrief van het naastgelegen perceel noemt dat het perceel in bezit is van 'erflater'. Omdat aannemelijk is dat het perceel deel uitmaakt van een onverdeeld gebleven gemeenschap binnen erflaters familie past het Gerecht artikel 3:200a BW BES toe. Het Gerecht overweegt dat het onwenselijk is dat bij de toepassing van de regeling voor onverdeelde gemeenschappen een nieuwe onverdeeldheid in het leven wordt geroepen, waarop verzoekers te kennen hebben gegeven dat het perceel op naam van een hen kan worden gesteld.

In ECLI:NL:OGEAM:2026:51 wordt het verzoek inzake een te Saba gelegen perceel afgewezen hoewel het voldoende vaststaat dat het door verzoekers aangeduide perceel in bezit was van hun opa/erflater. Het gerecht geeft aan dat er nu geen huis meer op het perceel staat, alleen nog restanten ervan en een cistern. Ook is geen bewijs aangedragen of en welke ouder van verzoekers het perceel gebruikte of in bezit had. Verzoekers hebben beiden geen meetbrief

van het gewenste perceel laten opmaken. Ook heeft geen van beide partijen een voorstel gedaan aan wie het perceel toegewezen moet worden en geen van beiden heeft een voorstel gedaan voor de afwikkeling (verkoopvoorwaarden of voorlopige koopovereenkomst, taxatie), waarover de erfgenamen het zo veel mogelijk eens zijn. Onder deze omstandigheden is het verzoek onvoldoende onderbouwd.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 14-01-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEABES:2026:11

Zaaknummer: SAB202400073

Rechters: G. Drenth

Wetsartikelen: